

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

Mai 1934

VSEBINA:

Mala roža. Povest v verzih; Marijin nasmeh. (S. S.) Razprave: Mati milosti božje. (A. Č.) — Kapucinski brat Konrad — svetnik. (Dr. o. Odilo Mekinda.) — Prošnji dnevi. (Dr. Fr. Jaklič.) — »Marijina rožica.« (A. N.) — Bog ljudi vabi in dviga k sebi. (Kanonik Volc.) — Teža-sreča. (A. Č.) — Pesmi: Majeve. (S. S.) Majnik (Joža Vovk.) — Na Marijinih potih: Ž Marijinih gredic: In če bi bilo vse zoper nas... (J. Langerhoiz.) — Na cilju: V soju Evharistije. (Dalje.) — Iz življenja Cerkev: Po svetu; po domovini; po Marijinih družinah. — Razno. — Opazovanja. — Dobre knjige. — Odgovori. — Odpustki. Deset slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za maj 1934.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Spreobrnjenje in rešitev zahodnoafriških zamorcev pred mohamedanizmom.**

Mesečni zavetnik: Monika, mati sv. Avgušlina (4.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1	Torek	Filip in Jakob, ap.	Ljublj., stolnica	Libeliče
2	Sreda	Atenazij, š. c. uč.	Trebešno	Ojstrica
3	Četrtek	Najd. sv. križa	Sv. Križ pri Litiji	Črneče (Sv. K.)
4	Petek	Monika, Florijan	Kamna gorica	Dravograd
5	Sobota	Pij V., papež	Ljublj., Sv. Flor.	Jarenina
6	Nedelja	5. povel. Janez, Dam.	Davča	Jarenina
7	Poned.	Stanislav, š. m. } Križovo	Št. Gotard	Kotlje
8	Torek	Prik. Mihaela	Šmihel pri N. m.	Mežica
9	Sreda	Gregor N., c. uč. } Križovo	Rakitna	Sv. Jakob Sl. g.
10	Četrtek	Vnebohod	Javor p. Ljublj.	Sv. Daniel
11	Petek	Franc. Hieronim. sp.	Preserje	Št. Ilj Slov. gor
12	Sobota	Pankracij, mučenec	Kopanj	Guštanj
15	Nedelja	6. povel. Robert	Kočevje, M. d.	Svečina
14	Poned.	Bonifacij, mučenec	Fara ob Kolpi	Sv. Jurij ob P.
15	Torek	Izidor, kmet sp.	Stara cerkev	Sp. Sv. Kungota
16	Sreda	Janez Nepomuk, m.	Nova Oselica	Maribor, Sv. Al
17	Četrtek	Pashal, spoznavavec	Ljublj., Frančiš.	Sv. Lenart S. g.
18	Petek	Venancij, mučenec	Lesce	"
19	Sobota	† Celestin, papež	Breznica	S. Rupert Sl. g.
20	Nedelja	Binkošti	Dobrova	S. Rupert Sl. g.
21	Poned.	Binkoštni poned.	Jezerko, Sv. O.	S. Trojica Sl. g.
22	Torek	Julija, mučenica	Čatež p. Zaplaz.	Negova
23	Sreda	Deziderij, š.	Krško, kapucini	Sv. Jurij Prekm.
24	Četrtek	Mar. Pom. krist. } Kvaliti	Ljublj., Križanke	Črna
25	Petek	Gregor VII, pap.	Vič	S. Benedikt Slg.
26	Sobota	Filip Neri, sp.	Tržišče	"
27	Nedelja	Sv. Trojica	Ljubno	S. Ana na Krem.
28	Poned.	Avguštin, š. č. uč.	Sv. Helena	Sv. Jurij Sl. gor.
29	Torek	Magdalena Pac., d.	Sv. Duh	"
30	Sreda	Ferdinand, kralj	Rateče-Planica	S. Bolfenk Sl. g.
31	Četrtek	Presv. R. Telo	Kranj	Marija Snežna

Inserirajte v Bogoljubu!

Pozor! Lepe in trpežne čevlje ročnega dela, copate in sandale, kakor tudi perilo, nogavice, rokavice, halje, predpasnike in krstne opreme Vam nudi po najnižjih cenah trgovina pri

Pavli Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Dr. Franc Derganc, kirurg. šef-primarij v p.

Mala roža

Povest v verzih

5. Marijin nasmeh

Maj prebuja rože. Mala roža vene.
Angel med otroki, roža med dekleti
skozi okno gleda, žalostna poslušna.
»V gozdiču zelenem čujem ptice peti.
Ptice, povejte, kje pomlad je moja?
Kje, pogledjte, moje zlato sonce sveti?«

Sonce se je skrilo v celico s Pavlino.
Male rože vrt je zamorila slana.
Kadar sta se zrasli dve drevesi v eno,
je obeh ločitev dolga skupna rana.
Kot edino dete matere edine
Mala roža bila je Pavlini vdana.

Oče, previsoko pot si svoj nameril.
Nisi dosti moder, dosti bil oprezen;
v živi grob je prvo, v mrtvi grob bo drugo
hčer zagrebla tvoja jadrna ljubezen;
ne koraki tvoji, ne pogledi tvoji,
več ne bodo mogli čez oklep železen.

»Vzemi dar in nesi ga v Pariz Devici
Zmagovalki!« oče je pozval Marijo
svojo drugo hčer. In šla je z lepim darom.
Videla je Roža: Zame se bojijo.
»Glejte, moji dragi! Jaz sem zdrava, zdrava!
Rada bi zapela sladko melodijo.

Sestre so se v sobi vrgle na kolena
pred podobo mile Matere Device.
Smrt je blizu. Roža dih je njen čutila;
k materi je blede obrnila lice.
Drugega ne vidiš kot poglede tožne,
drugega ne slišiš kakor verne klice.

Deklica je s polnim srcem zaihtela.
Kaj se je zgodilo tam na steni s kipom?
Zaživi obličje mile Zmagovalke,
zažari v nasmehu z milostnim utripom,
zatopi v oči se Roži, ne brez rose.
Deklica je vstala zdrava z istim hipom.

»Padaj, padaj, rosa, čistega veselja!
Sveta je Devica se sklonila k meni.
Nasmehnila se je... O, kako sem srečna!
Mislim si: Nikomur nič ne razodeni.
Ne povej nikomur, da ti sladka sreča
ne izgine, varno jo v srce zakleni!«

Praznoval je »Gozdič« praznik prerojenja.
»Kralj s kraljico« gre na dolgo potovanje.
Vedi, dom in dalja: Roža spet je zdrava!
Kakor da nebeške sanjale bi sanje,
poti vse posute deklici so s cvetjem,
kot kraljica s kraljem stopa srečna nanje.

S. S.

Mati milosti božje

Mesec zelenja in cvetja je nastopil. Najlepši mesec je posvečen najboljši Materi. Povsod so okrašeni šmarnični oltarji, povsod se razlegajo Marijine pesmi, povsod se proslavlja Marijina lepota, Marijina ljubezen, njena moč in pomoč. Dan na dan prinašajo sveti angeli nebeški Kraljici cele snope pozdravov iz naših cerkvá. S pozdravi se pa združujejo še številnejše prošnje in vzdih: *Prosi za nas!* Skupne molitve, enodušni pozdravi nas dvigajo, krepe v nas neomajno zaupanje, krepe ljubezen do nje, ki je tolažnica žalostnih, pomoč kristjanov, pribežališče grešnikov! Kakor optična leča združi razpršene žarke v eno skupno žarišče, tako se spajajo raznovrstne prošnje častilcev nebeške Matere s skupnim vzdihljajem »Prosi za nas!« v močni naval na materino srce Marijino.

Ali ste že videli plivkanje in valovanje morskih valov? Ne prihajajo vselej ne enako močno, ne z isto brzino. Le ob gotovih časih se kupičijo ogromne vode v šumeče in peneče se stebre, ki si delajo prosto pot, kamor se vržejo. Ali niso tem silnim valovom podobne tudi naše molitve ob majniški pobožnosti!?

Če bi danes vprašali, kateri naslov v litanijah Matere božje nam je najljubši, bi dobili različne odgovore; najbrž bi ne bil noben naslov izvzet. Skoro gotovo bi se pa ogromno, če ne največje število glasov združilo pri vzkliku: »Mati milosti božje — prosi za nas!«

Ali naj to trditev dokazujemo? — Vsi cerkveni učeniki do prvih časov krščanstva nazaj so bili enega prepričanja, ki se da izraziti takole: Jezus Kristus je bil od nebeškega Očeta poslan, da s svojim trpljenjem in svojo smrtjo vse popravi in zopet pridobi, kar sta Adam in Eva zakrivila in izgubila. Pri tej nalogi naj bi Marija po božjem načrtu enako sodelovala, kakor je nekoč Eva s svojim vplivom pripomogla do greha. Pomoč in sodelovanje Marijino

pri naši rešitvi in odrešenju je zlasti v tem, da nam naklanja sadove odrešenja, ki jih je zaslužil njen božji Sin na lesu križa. To posredovanje odrešilnih milosti je bilo v prvi vrsti vzrok, da je Cerkev prisodila preblaženi Devici naslov: »Mati milosti božje«.

Kaj pa je nam revnim zemljanom bolj potrebno, kot milost božja?! Vse zemeljsko bogastvo, vsa časna sreča nam nič ne pomaga, če pa pogrešamo milosti božje. Brez dejanske milosti ne moremo vztrajati v dobrem, brez nje ne moremo premagati skušnjav, se ne moremo izmotati iz zank greha in strasti. Brez posvečujoče milosti nismo otroci božji in nimamo pravice do nebeških bivališč. Kdor dobro premisli, da brez milosti nismo pred Bogom nič, kdor se zaveda, da mu je milost za nadnaravno življenje tako potrebna, kakor zrak za naravno življenje na zemlji, bo vedel, koliko ima v sebi klic: *Mati milosti božje — prosi za nas!*

Nebeška Mati, ki si tudi sedež mo drosti, mati dobrejšega sveta — daj nam spoznati, kolike vrednosti je milost božja! Varuj nas, da milosti nikdar ne izgubimo!

Zadnji vzklik k Mariji: »Kraljica miru — prosi za nas!« — je bil dodan lavretanskim litanijam še-le med svetovno vojno. Papež Benedikt XV. je ustregel splošni želji po vojni razdejane človeške družbe, da je izvolil Marijo za posredovalko miru. Ali naj sedaj prenehamo s to prošnjo? Ne, ne! Še le prav potrebno je, da v skupnih molitvah zdihujemo za pomoč k Mariji, ko se vsepovsod pojavljajo razdori, homatije, nesoglasja in razklanosti. Ali ni danes svetovni mir bolj ogrožen kot kedaj poprej?!

Pa je človeštvo nasplošno danes tudi daleč proč od božjega, notranjega miru. Zato je tembolj upravičena in tembolj nujna prošnja: *Marija, kraljica miru — prosi za nas!*

Majeva pesem

*Zablestelo je obzorje
čez pogorje, čez podolje:
Nekdo prihaja
iz raja!*

*Šmarnice so jo najprve
zastutile, zadehtele:
Kraljica raja
prihaja!*

*Kukavica jo je prva
videla in ji zapela:
Kraljica maja
prihaja!*

*Pesmi so se zlile v cerkvi,
rože vzklike so v oltarju:
Gospa z višave,
pozdrave!*

*Vse se dviga in pripravlja.
Vstani, duša, in okleni
v to melodijo:
Marijo!*

S. S.

Kapucinski brat Konrad – svetnik

Cerkveni učenci, kakor sv. Bernard, sv. Bonaventura, sv. Robert Bellarmin, sv. Alfons M. de Ligorio, uče, da nam Bog vse milosti deli le po posredovanju Marijinem. Po tem nauku je v gotovem pomenu besede vsak svetnik tudi delo Marijino. Pri nekaterih svetnikih je to Marijino sodelovanje še posebej očito, n. pr. pri sv. Stanislavu Kostka, sv. Gabrielu Žalostne Matere božje, sv. Bernardki Soubirous in drugih. Med te moramo uvrstiti tudi bl. Konrada.

Brat Konrad je sin katoliškega bavarskega naroda. Rodil se je 22. decembra 1818. Bil je deveti otrok kmeta Birndorfer v vasi Parzham, škofije passauske. Modrooki deček je kazal že od mladih nog posebno ljubezen do Marije. Doma si je naredil Marijin oltarček, ki ga je osobito meseca majnika lepo krasil. Pred njim je molil kot deček in kot mladenič, kadarkoli mu je dopuščal čas, posebno še ob nedeljah in praznikih. Tudi pozneje, ko se je bil že poslovil od očetove hiše in je bival že v samostanu kot redovnik kapucin, je naročal domačim v pismih, naj ne pozabijo na njegov oltarček, in naj pred njim skupno molijo. Najljubša marijanska molitev mu je bila vsekdar sv. rožni venec. Zanj je navduševal tudi svoje součence. To prelepo molitev je opravljal z njimi grede k pouku, tako da so ti otroci hodili v šolo in domov kakor v procesiji. Še bolj se je oklenil Konrad Marije, ko je postal kapucin. Na dan svoje redovne zaobljube je sprejel v svoj zapisnik tudi ta-le sklep: »Vedno hočem prav iskreno častiti najsvetejšo Devico Marijo.«

Kakor so vsakemu Slovencu znane Brezje, tako je vsakemu Bavarcu znan Altötting. Altötting je malo mesto na Bavarskem, ki šteje 5 do 6000 prebivalcev. Svetovno znano je to mesto po svojem Marijinem božjepotnem svetišču. Tu sem prihaja vsako leto do 300.000 romarjev. To božjepotno cerkvico oskrbujejo oo. kapucini bavarske redovne provincije. V Altöttingu imajo dva samostana sv. Magdalene in sv. Ane. Tu sem je bil po svojih redovnih zaobljubah brat Konrad prestavljen za vratarja; tu je preživel kot vratar vsa ostala leta svojega redovnega življenja. Vratarska služba je bila zanj visoka šola popolnosti in svetosti; Marija pa njegova učiteljica.

Že kot mladenič je bil sprejet v fantovsko Marijino družbo, zato so mu bili Marijini prazniki tako zelo ljubi in dragi, zato je tako rad obiskoval Marijine

cerkve. V samostanu je svoje češčenje Matere božje le spolnil. Vsako jutro je ob 5 stregel pri sv. maši v Marijinem svetišču. To je bilo njegovo najljubše opravilo. Čez dan je bil na porti — pri vratih. Vratarska služba ni tako lahka, zlasti ne na tako obiskanih krajih. Brata Konrada je klicalo k vratom dan za dnem na stotine ljudi. Prihajali so v najrazličnejših zadevah. Konrad je ostal vedno miren, potrpežljiv in zbran. Ljudi je pozdravljal s krščanskim pozdravom »Hvaljen Jezus in Marija«. Okrog sredinca leve roke je imel ovit rožni venček. Ko je hodil ljudem odpirat, ko je hodil klicat patre po samostanu in vrtu, je neprestano ponavljal zdravomarijo za zdravomarijo. Bog sam ve, koliko stotisočkrat je zmolil to prelepo molitev Marijino. Sredinec njegove levice je ostal nestrohnjen tudi po 40 letih, ko je sicer vse telo razpadlo. Kako prijetna je bila Bogu in Mariji Konradova neprestana molitev, je Bog čudežno pokazal. Priče so pod prisego izpovedale, da je Konrada pri molitvi v svetišču Marijinem obdajala čudovita luč, ki so jo videli vsi verniki v svetišču, in da so se iz ust Konradovih pri molitvi dvigale kakor ognjene, zlate krogle proti kipu Marijinemu.

Konrad je pa tudi pravilno pojmoval pravo pobožnost do Marije, ki ni samo v molitvi, temveč v posnemanju njenih čednosti. Kdor k Mariji moli, je častilec Marijin; kdor pa posnema njene čednosti, je krona Marijina. Konrad se je trudil, da je posnemal čednosti Marijine in se upodobil po Mariji. Že zunaj med svetom je hodil k spovedi redno vsakih 8 ali 14 dni. Da bi ga mogel spovednik prav spoznati in voditi, je hodil k spovedi vedno k nemu gospodu. Ta pa je bival celih 5 ur daleč. In Konrad je romal k njemu najmanj vsako drugo nedeljo. Tako je delal celih devet let.

V posnemanju Marijinih kreposti si je v veliki meri priboril zlasti izredno čistost, ponižnost in pokorščino.

V nekem pomenu je vsak svetnik tudi delo Marijino. Zares! Brez Marije ni milosti, brez milosti pa ni svetosti. Marija izprosi človeku vse potrebne in zadostne milosti, ki ga posvetijo. Različen pa je način, kako milost pri človeku učinkuje, in katero smer posvečenja ubira. Svetnikom, ki so bili tako rekoč marijanski, navdihne milost ljubezni do Marije, in jih sili, da iz ljubezni do Marije z milostjo sodelujejo. »Moji ljubi materi na

ljubo,« tako se je vedno vzpodbujal sv. Gabriel Žal. M. b. Z Marijo se je navduševal in bodril tudi brat Konrad. Njegova narava je bila nagnjena v hudo prav tako, kakor nas vseh; čutil je isto slabost in neredno nagnjenje kakor vsak človek. Njegova pot do popolnosti in svetosti torej ni bila posuta s samimi cveticami. Mnogokrat je bilo treba junaškega premagovanja in zatajevanja. Konrad je pogledal na sliko Marijino; misel na Marijo ga je bodrila in navduševala, da je uspel.

Umril je 21. aprila 1894. Bil je to dan, posvečen Mariji — sobota.

Po smrti ga je Bog poveličal s čudeži. Samo enega navedemo. Štiriletna deklica

Elizabeta Erl iz Wasserburga je kmalu po rojstvu popolnoma ohromela; nožici ste viseli mrtvi na ubogem telescu. Njen oče je Konrada osebno poznal. Bilo je zadnje nedeljo v oktobru 1922, ko dobi v roke spis o bratu Konradu, ki je že tolikim pomagal. Moža navda zaupanje in govori: »Ako ozdravi Konrad mojo hčerko, pa poroam k njegovemu grobu.« Pri tej priči skoči otrok s stolca na noge in je od takrat zdrav.

15. junija 1930 je sv. oče Pij XI. Konrada prištel blaženim; na sveti binkoštni praznik letos pa bo Konrad v Rimu v cerkvi sv. Petra slovesno prištet svetnikom.

Dr. o. Odilo Mekinda O. M. Cap.

Prošnji dnevi

Na sv. Marka dan in zadnje tri dni pred Gospodovim vnebohodom obhaja sv. Cerkev prošnje dneve, ki so posebno določeni za molitev. Verniki se v zgodnjem jutru zbero v cerkvi in gredo v procesiji ob cvetočih travnikih in zelenih setvah, med svetim petjem in molitvami, v drugo cerkev, kjer se opravi daritev sv. maše. Od Boga si hočejo izprositi blagoslova, da bi jih ne trle dušne ali telesne nesreče; zlasti pa bi radi dobili blagoslova in varstva svojim poljskim pridelkom, ki so prav tisti čas spomladi v najlepšem razvoju. Škrjančki gostole v jutranji sinjini; postovke postajajo nad pisano preprogo njiv, ki jo je stkala pomlad; sonce ljubeče greje in obliva s čudovito lučjo in barvo, kar je priklilo in vzbrstelo in zacvelo: po cestah in vaških potih pa pelje sv. Cerkev svoje otroke in jim polaga na ustnice molitve, ki sredi teh prirodnih krasot še tembolj toplo hite proti nebeškemu Očetu. Ali nima Cerkev srca tudi za lepoto, da naklanja tudi najbolj skromni župniji vsako pomlad to lepo pobožnost?

I.

Procesijo na Markov dan, 25. aprila, je Cerkev vpeljala namesto staropoganskega obhoda, ko so Rimljani šli iz mesta in prosili svoje bogove, naj jim varujejo polja, zlasti pa očuvajo žito pred snetjem in rjo. Žitni boginji so ta dan žrtvovali daritve in prirejali igre v njeno čast. Sv. Cerkev je kot modra vzgojiteljica sprejela ta priljubljeni običaj, ga očistila poganske zmote in z molitvijo in daritvijo posvetila pravemu Bogu. Ze pred sv. Gregorijem Velikim († 604) je bila v Rimu navada, da so se kristjani zbrali v cerkvi

sv. Lavrencija in v pobožnem obhodu šli iz mesta; nazaj grede je pa bila v cerkvi sv. Petra slovesna sv. maša.

Prošnji ali križev teden, to je zadnje tri dni pred vnebohodom, je pa procesija nastala najbrž v južni Francoski. Ondotno mesto Vienne je v velikonočni noči l. 469 požar strahovito uničil. Škof sv. Mamert je odredil procesijo, da bi za naprej Gospod ne zavihtel več tako trdo svojega biča nad ljudstvom, ki so ga itak trle še druge nesreče. Verjetno je, da je tudi za to procesijo dal povod poganski običaj, da so poljski svečeniki sredi maja hodili med njivami, ovenčani s klasjem, in s pesmimi prosili bogove za rodovitnost polja in srečo pri spravljanju pridelkov. Sveta stolica je okoli l. 800 ukazala procesijo na zadnje predvnebohodne dni za vse krščanske dežele.

Iti v obhodu ali procesiji je za človeka nekaj naravnega in samo po sebi umevnega, zato srečujemo verske obhode tudi pri nekrščanskih, napačnih verstvih. Skupna molitev še posebno veliko zaleže. Zbrane množice gredo v zavesti skupne vere in ljubezni od enega božjega hrama do drugega; duhovnik je v njih družbi in moli v imenu vse Cerkve za svoje vernike. Na čelu pa nosijo visoko dvignjeni križ, znak Kristusa, ki je imel vse razumevanje tudi za časne zadeve in stiske svojih rojakov in ki je tudi sam rad hodil skozi setve ter se dal opajati vonju zrelega žitnega klasja. Med procesijo pojo zvonovi, ki so bili posvečeni tudi za to, da odganjajo strelo in grom, nevihto in točo, in ki tako rekoč čutijo s krščanskim ljudstvom ter s pretresljivo žalostjo oznanjajo nesrečo požara ali povodnji, grožnjo toče in neurja.

Prošenjske procesije izražajo resnico, da je Bog gospodar sonca in dežja, groma in ugodnega vremena, in da iz njegove roke prihaja blagoslov in beda, zdravje in bolezen. Ob tej zavesti in zaupljivosti krščanskega ljudstva mora sramotno utihniti ugovor, češ, kaj pomaža moliti za lepo vreme in proti nevihti in toči, saj Bog ne bo delal čudežev in prepušča naravnim silam prost potek, če molimo ali pa ne. Grdo nevednost izraža tako govorjenje. Bog res da ne bo delal zaradi procesije ali drugih molitev čudežev, pa saj mu jih tudi treba ni delati, ker je vseveden in je že od vekomaj, preden je ustvaril svet in naravnal naravne sile, videl in slišal te prošnje ljudi in je že pred stvarjenjem sveta in pred ureditvijo naravnih sil določil, kako naj te sile delujejo, da bodo prav ti ljudje uslišani — seveda, če je on, neskončno modri Bog, sprevidel, da bo to v skladu z njih dušno srečo, ki je še vse bolj važna ko časna.

Poglavitna molitev prošnjih obhodov so litanije svetnikov. Od vseh litanij so te najstarejše in so nastale iz vzklikov, katere je v začetku sv. maše včasih duhovnik izrekal, ljudstvo pa je dostavljalo svoje prošnje: »Gospod, usmili se! Prosimo te, sliši nas!« Polagoma so te vzklike izločili iz mašnega obreda, vzhodna Cerkev jih pa še sedaj ima in tam se med sv. mašo zopet in zopet ponavlja prošnja ljudstva: »Gospodi pomiluj!« Litanije svetnikov najprej kličejo k troedinemu Bogu in k posameznim osebam presv. Trojice. Bog, izvor vsega dobrega, mi pa božji otroci — ali ne bo ta misel budila v nas največjega zaupanja pri molitvi? Potem prosijo litanije za posredovanje Marijo in jo nagovarjajo z obema najlepšima naslovoma: »sveta Mati božja, sveta devic Devica!« Nato kličejo angele in njih odlične zastopnike: sv. Mihaela, Gabriela, Rafaela. Za njimi oba najvišja predstavnika stare zaveze, sv. Janeza Krstnika in sv. Jožefa, ki naj posredujeta v zvezi z vsemi očaki in preroki. Potem nagovarja sv. Cerkev Gospodove ljubljence, sodelavce in trpine: apostole in evangeliste, mučence, svete škofo in spokornike, mašnike in menihe, svete mučnice, device in vdove, vso zmagoslavno Cerkev prosi za posredovanje in priprošnjo. Zatem našteva vse najnujnejše zadeve, v katerih smo božjega varstva zlasti potrebni, in omenja najvažnejše dogodke Jezusovega zemskega in poveličanega življenja, hoteč s tem reči: Jezus, ki si že toliko storil za nas in se z največjimi žrtva-

mi izkazal za našega prijatelja in zaščitnika — tudi v tej naši prošnji nas ne zapusti! Kje se najde kaj tako ganljivo lepega, kot je zadnja prošnja litanij: »Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!« Jagnje božje, za nas darovano — kako bo ostalo brezčutno za naše stiske? Jagnje s prerezanim grlom, hropeče in stresajoče se v smrtni bolečini — verna podoba prebodeneža Srca Sina božjega, ki je na križu hropel in iz ljubezni umiral.

Na listih in travi in žitnih bilkah se blesti jutranja rosa, cvrčeče lastovke jadrno režejo zrak, čebelce brenče brižno od cveta do cveta — vsa narava prisrčno govori udeležencem prošnje procesije: Bog je dober, skrben in moder; glej, kako skrbi za nas — tudi nate, na tvoje otročiče, na tvojo družinico ne bo pozabil! Le zaupaj vanj in le naj bo zaupna tvoja današnja prošnja do njega! Moli in delaj, drugo bo že Bog uredil!

II.

Prošnja procesija se ustavi v cerkvi in tam je sv. maša.

Kdor ima priliko popotovati po naši domovini, bo gotovo še posebno iskreno vzljubil naše male cerkvice, ždeče med sadnim drevjem sredi ali koncem vasi ali na gričku ob njej: naše podružnice. Vas jih je pred davnimi časi postavila, dedje in sinovi in vnuki s ponosom gredo, kadar je sv. maša v njih; stara ženica s trudom leze vanje, kamor je kot deklica kakor srna priskakljala. Jutro, v katerem je doma sv. maša, je za podružno vas svečan dan; »pri nas je bila maša,« pravijo vaščani. In te male, ljubke cerkvice s svojimi starinskimi, pa skrbno ohranjenimi oltarji in podobami častljivih svetnikov (katerih imena so nekdanji rodovi s ponosom nosili, zdaj se pa le še v zaprašenih krstnih knjigah čitajo): te cerkvice prijazno sprejemajo udeležence prošnjih procesij v svoj svečani mir. Polne so, kakor ob proščenju. In v njih se opravi najlepša prošnja do troedinega Boga, presveta daritev.

Sv. maša na prošnje dni ima posebno besedilo. Cerkev je zbrala take stavke in odstavke iz sv. pisma, navdihnjene od Svetega Duha ali izgovorjene od samega Sina božjega, ki govore o molitvi in o njeni moči, zlasti o moči, katero ima v zrajna molitev na Boga. »Uslišal je iz svojega svetišča moj glas, aleluja, in moje klicanje pred njim je prodrlo v njegova ušesa, aleluja, aleluja. Ljubil te bom, Gospod, moja moč; Gospod, moja opora, moje pribežališče in moj rešenik,« tako se

začenja vstopna molitev. List je vzet iz pisma sv. Jakoba in govori o tem, »kako mnogo premore vztrajna molitev pravičnega«. Evangelij ima pa lepe in tolažilne Jezusove besede o stanovitni molitvi, ki prodre oblake, saj je še negostoljubni sosed ponoči vstal in dal prosilcu tri hlebe kruha, ker ni nehal trkati in prositi. »In jaz vam pravim: Prosite in se vam bo dalo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme,« tako nam v tej sv. maši zagotavlja včlovečeni Bog, h kateremu molimo in kateri nas uslišuje. Uvodne besede v darovanju omenjajo 108. psalm, ki slavi Boga, kateri »stoji ob desni strani reveža«. Obhajilna molitev se pa zopet vrne k Jezusovim besedam evangelija: »Prosite in se vam bo dalo; iščite in in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo!«

In ob teh čitanjih in molitvah sv. Cerkev zazveni glas drobnega zvončka in mu v zvoniku z močnim jekom pritegne veliki zvon: mašnik je izrekel posvetilne besede povzdigovanja, na oltar je prišel Bog, na belih prtih leži sv. hostija in se blešči kelih

s sv. Krvjo. Naš posrednik in priprošnjik Jezus je stopil sredi udeležencev prošnjega obhoda in prinaša naša prošnje in želje svojemu Očetu, kot da so to njegove lastne želje in prošnje. Tudi za naše časne zadeve ima vse umevanje, tudi za rodovitnost naših polj in za naše zdravje, da bi poljske sadeže zdravi uživali. Saj je postal naš brat in nam v vsem enak, razen v grehu, in nas še toliko bolj razume. Uslišani bomo, po njegovi priprošnji še tembolj gotovo. Če nam pa Bog v svoji modrosti in dobroti ne bo mogel dati tega, za kar ga prosimo, nam bo dal še vse kaj boljšega.

Ali niso torej prošnji dnevi s svojimi obhodi nekaj lepega, tolažilnega in pristrčnega? Naše molitve se dvigajo k nebeskemu Očetu, od njega pa nam prihaja blagoslov, ki ga je že stari Izak želel Jakobu: »Bog ti daj rose od neba in od rodovitnosti zemlje obilje žita!« Pa tudi na vse druge naše zadeve siplje tiste dni dobrotna roka božja svoje blažote.

Dr. Fr. Jaklič.

Majnik

*Marija je rôko
razpela široko
čez tiho, ponižno
našo zemljó.*

*Zvezde se zlate
ji s krone bogate
šumeče usipajo
v naše vrté.*

*Ob sončnem zahodu
čuj njene zvonove,
ki v naše domove
pozdrave neso.*

*Ko zarja ugaša,
vsa srca ji naša
ob rožnih oltarjih
pesmi pojo.*

*Ko noč nas pokrije,
blag vonj se razlije:
Marija je v hiše
natresla nam rož.*

Joža Vovk

Marijina rožica

Naši dobri predniki so imeli v svojem življenju mnogo več časa in tudi mnogo več nezavestne pesniške žilice v sebi kot mi nestrpní, sila zaposleni in nervozni ljudje. Gledali so ljubim cvetkam v svetle oči in zaupno kramljali z njimi. Znali so jim poiskati lepo zvoneča in primerna imena: včasih nežno ljubka, včasih šaljivo nagajiva. Imena cvetic kažejo na sočno ljudsko poezijo, podobno kakor zaklad narodnih pregovorov, pa tudi pesniško ljudsko modrost. Verno mišljenje preprostega ljudstva je posvetilo celo vrsto cvetic Materi Mariji. V naših zasavskih hribih imamo Marijin

plašček, Marijine čeveljčke, Marijine kelhe, Marijine hrušice, Marijin kruhek, Marijino posteljico, Marijina srčka, Marijine srajčke, Marijine zvončke (šmarnice), Marijine češnje (brusnice), Marijine solzice in še Marijino rožico. To rožico nazivajo drugje marjetico in jo vsi poznamo. Tej srčkani cvetki posvetimo nekoliko prijaznega majniškega kramljanja.

Ne zato, kakor da bi bila to kaka izredna rastlina; saj je čisto vsakdanja in jo vidiš po vseh travnikih in pašnikih. Tudi ni kdove kako odlične lepote, saj jo je sama skromnost in neznatnost. A ljubka je vendarle v svojih mleč-

nobelih žarkih, katerih se drži rožnati odsev, kot bi se jih bila s prsti dotaknila jutranja zarja. V sredini ima zlato srce, ki je kar nasičeno samega sonca. Prav za prav to srce ni en sam cvet, marveč cel šop, cela majcena cvetlična košarica z neštetimi cvetovi, z belobarvnimi obrobnimi cveti, ki jim navadno pravimo cvetlični listi. V srcu so rumenobarvni razčlenjeni drobni cvetički, ki se odpirajo od vrha proti sredini in jih večinoma nazivamo cvetni prašniki. Ta cvetica je namreč iz družine sestavljenk. Razširjena je skoro po vsem svetu. V gorah pripleza v višino čez 2000 m. Cvete skoro vse leto. Še pod snegom. Vzdrži 17 stopinj mraza. Le v severne pokrajine in v vroči pas ne upa. Kje najdete rastlinico, ki bi imela v sebi toliko neporušne življenjske sile? V majniku razvije ves svoj kras, kakor se za Marijino rožico tudi spodobi. Vse travnike prepereže, da so kakor zvezdnato nebo. S svojim smejočim obrazkom gleda zmeraj za soncem in v teku dneva se obrne od vzhoda do zapada. Ko sonce zaide, žalostno zapre svetle očke. Marijina rožica je otrok sonca. Vsi jeziki na zemlji pridevajo tej cvetki razna prijetna in ljubezniva imena. Botanično ime »Bellis perennis« je še iz starega plemstva. Tako jo naziva še rimski naravoslovec Plinij, kar pomeni »Zmerajlepa«. Nemci ji pravijo »Tausendschön« (tisoč lepot), pa tudi Mari-

jina ljubica. Čehi so ji dali ime »Študentovska rožica«, ob Renu je »Židana rožica«, na Moravskem je »Lunica« ali »Beli poljubek«. Na Gorenjskem jo imenujejo »Rigelček«. Kaj hočejo s tem imenom, ni jasno. Angleži ji pravijo »Day's eye« — oko dneva; Francozi »Paquette« — velikonočna rožica; Italijani »Margherita« — bisernica, in »Pratolina« — travna cvetka. Kar čudimo se, da more ta mala stvarca imeti toliko imen. Pa je vseh vredna, in zlasti še zasluži, da jo imenujemo »Marijino rožico« kakor ji pravijo pri nas v Zasavju.

Ali je mar za Marijo zadosti lepa in primerna samo kraljevska roža in duhovniška lilija? Marija mora imeti še eno tako rožico, ki je čisto ponižna in skromna, kakor je bila sama, dekla Gospodova. In bela mora biti — Marija je najčistejša Deva. Malce rdečice mora dehteti na njej, da znači mučeništvo Matere bolečin. Zlato srce mora imeti in pa zvesto, vdano in neomajno ljubezen do sonca — simbola Najvišjega. Biti mora polna življenjske moči ta cvetka, kajti Marija je močna žena. In končno mora nositi kronico za nebeško Kraljico — in glejte, vse to ima na sebi mala marjetica — rožica Marijina. Venec iz marjetic okrog jasnega čela in zlatih las Naše ljube Gospe, zvezdica ob zvezdici, žareča in smehljajoča, to je prelepi kras majniške kraljice.

A. N.

Bog ljudi vabi in dviga k sebi

Prepaši si ledja kakor mož: vprašal te bom in odgovori mi: Kje si bil, ko sem stavil podlago zemlji? povej mi, če imaš razum? Kdo ji je postavil mere, če veš? ... Ali kdo ji je vložil njen temeljni kamen, ko so me hkrati slavile jutranje zvezde (t. j. angeli) in so poskakovali sinovi božji? Kdo je zaprl morje z vrati, ko sem mu dal oblake za obleko ... in sem mu rekel: Do sèm-le prideš in ne pojdeš dalje in tukaj razlij kipeče valove. Ali si (ti) kdaj, odkar živiš, ukazal jutru in pokazal zarji njen kraj? ... Ali si preudarjal širjavo zemlje? povej mi vse, če veš, na kateri strani prebiva svetloba in na katerem kraju je temota? Kdo je dal tok silnemu dežju in pot donečemu gromu, da lije na zemljo v puščavi, kjer ni človeka in kjer ne prebiva nihče izmed umrljivih? ... Ali (ti) pošlješ bliske in odidejo, in povrnivši se, ti reko: »Tukaj smo?« — Tako je Bog govoril Jobu (Job 38, 2—41) o svoji mogočnosti in modrosti ter človekovi ničnosti. Job je ponižno priznal: »Ako bi se hotel z Bogom prepirati, bi mu ne mogel na tisoč ene odgovoriti.« Človek je pred Bogom nič.

Zato je tembolj razveseljivo, ker je Bog tako dober, da človeka vabi in dviga k sebi.

Bog hoče, da postane vsak človek svetnik. Sveti Pavel je to povedal z besedami: »To je namreč volja božja, da se posvetite.« Kar pa Bog hoče, ne more biti težko doseči. Vedeti namreč moraš, da so bili mnogi svetniki izredni ljudje, junaki in junakinje, ki so hoteli priti k Bogu po najbolj trnjevi poti. Mi, ubogi slabiči, povprečniki, pa lahko dosežemo svetost na lažje načine. K sveti Družini pojdemo v šolo. Kaj vidimo tam? Nič izrednega: nikakega mrtvičenja, nobenih velikih pokoril, nič nočnega bdenja, nič težkega posta, še čudeža nobenega. Jožef priden v svoji delavnici; Marija pridna v svoji kuhinji in na vrtičku — in Jezušček priden zdaj pri Jožefu zdaj pri Mariji. In vendar: ali niso vprav ti trije najsvetejši vzori, najsvetlejše zvezde na svetniškem nebu? Vestno spolnjevanje stanovskih dolžnosti in stud pred grehom: to dvoje jih je tako visoko dvignilo — in to dvoje ni nič izred-

n e g a. Pa bi ti tega ne zmožel? Vesten biti in z blago voljo vse ljubiti in zagovarjati, kar je dobrega? Sicer pa bodi v svojem poklicu karkoli: ali sediš za vseučiliškimi katedrom ali v prodajalnici, ali pomagaš pri državnem krmilu ali vardevaš žival, ali preštevas denarje ali ceste pometiš, ali si zdrav ali nadložen, mlad ali postaren: spolnuj vestno svoje dolžnosti, kjerkoli si, in spolnuj jih v poštenosti Bogu za ljubo, p a s i s v e t, četudi te Cerkev slovesno ni prištel med svetnike; kajti čast oltarja doleti le one izredno svete osebe, ki jih je Bog s čudeži poveličal in nam za v z o r e k r e p o s t i postavil.

O, kako dober je vendar Bog, ki nas tako ljubeznivo vabi in na lahek način dviga k sebi! Dviga k sebi vkljub vsem našim slabostim. »In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, v s e pritegnil k sebi,« je rekel Zveličar. Če so naše molitve in druge verske vaje včasih slabe — saj jih ocenjuje ljubi Bog po našem dobrem namenu, po naši blagi volji, in ne po tem, kar so, kakor sprejme oče dobrovoljno par travnih bilk, ki mu jih poda dete kot »šopek«. Zato pa mir božji vsem tistim, ki ne mislijo hudo, četudi tuintam kaj zgreše in se kje spotaknejo. Usmiljeni Zveličar nam je podaril zakrament svete pokore. V spovedi imamo lek in — Boga v tabernaklju! Le nič strahu! Bog bo že vse prav uredil s tistimi, ki so blaže volje. Kjer vidi Zveličar dobro voljo, povsod tam zmaša njegova milost. Neki očanec je modro povedal: »Ko bomo prišli enkrat gor, se mi zdi, da nam bo ljubi Bog najprej to povedal: Vi ubogi človečki, vi, kakšne skrbi ste si kopali na glave, ko je bilo vendar tako lahkó in preprosto k meni priti!« —

Dandanes, ko je med svetom toliko »gibanj« in ugibanj in umetničenj na raznih

toriščih življenja, pač ljudje na glavno pozabijo. Glavno je pa to: Dober kristjan biti se pravi, Boga imeti za Očeta ter se zavedati in veseliti, da smo otroci b o ž j i. Kakó prisrčne so besede apostola Janeza: »Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji.« Otroci božji! Ali ni vsa Gospodova molitev priča za to? »Oče naš, kateri si v nebesih... Daj nam danes naš vsakdanji kruh! In odpusti nam naše dolge!« Kakor otrok zaupno gleda v očeta, ko vzame hleb v roke; kakor vdano gleda vanj, ko ga prosi odpuščenja za svoj prestopek, tako naj bi se človek zaupno-vdano zatopil v srečo božjega otroštva z vsemi svojimi slabostmi in vrlinami. Prav to je bil tudi namen svetniškega papeža Pija X., ki je hotel, naj bi verniki ne povešali glav ob blagoslovu z Najsvetejšim in pri povzdigovanju, ampak vsakrat otroško-zaupno pogledali v sveto hostijo — in je za ta pogled in vzdih »M o j G o s p o d i n m o j B o g !« podelil še poseben odpustek 7 let in 7 kvadragen. (Pij X., 20. V. 1911.) S pretiranim poudarjanjem grešnosti in vzbujanjem strahu pred Bogom se pri današnjem razboljenem svetu nič ne opravi; le vera ljubezni mu lahko pomaga, le vera zaupanja ga še zadovolji — vera, ki nam Boga kaže kot Očeta in ljudi kot otroke božje.

Da je to umevanje pravo, nam potrdi izrek samega Zveličarja častivredni sestri Benigni Konsolati (umrli leta 1916): »To hočem, da se človeška družba prenovi in ta prenovitev naj bo delo ljubezni... In kar hočem še posebno poudariti: Duše naj n i m a j o strahu pred Bogom! Ali veš, katerim dušam moja dobrotja največ koristiti? Tistim, ki imajo največ zaupanja vame.«

Bog je dober!

Kanonik J. Volc.

Teža — sreča

A li se zavedaš, kolika sreča je zate in za nas vse, da nam je Jezus spovedal!? Tega ljudje ne pomislijo, zato pa težo spovedi občutijo, nje sreče pa ne uvažujejo. Mnogo jih je, ki jih nemirna vest bôde in muči dan in noč, pa se kar ne morejo odločiti, da bi se približali k spovednici, kjer teče balzam in zdravilo za bolne duše, — kjer človek zopet prejme mir vesti, vir sreče in zadovoljstva.

Še smo v času, ko Cerkev vabi pa tudi naravnost strogo zapoveduje, da pridemo po milost, ki nam jo Jezus ponuja v zakra-

mentu pokore. Zamudniki, ki odlašate in se obotavljate, nikar ne preslišite klica Gospodovega in ne zakrknite svojih src!

Tam na Bavarskem ob reki Innu je božjepotna cerkev Aigen, kamor dobri verniki radi prihajajo, da se okrepčajo s svetimi zakramenti. Pred leti so opazovali med romarji vsak teden ali vsaj vsakih 14 dni mladega fanta, ki je vselej vzorno-pobožno pristopil k mizi Gospodovi. Vodja svetišča je bil takrat beneficijata Dulinger, skromen a goreč duhovnik in spovednik. Omenjeni mladenič je prihajal 5 u r d a -

Botticelli

Kraljica maja

le č. To se je ponavljalo 9 let do l. 1849. Ob eni ponoči je vstal in hitel do svojega dušnega vodnika v Aigen; ni ga zadržala ne zima ne vročina, ne dež ne sneg. Pri sv. maši in svetem obhajilu se je tako vzpodbudno vedel, da so ga očividci kar zavidali. Tešč je prišel, tešč se je zopet vračal proti domu.

Tega izrednega obiskovalca božjepotne cerkve pozna danes vsaj po imenu ves katoliški svet! Letos o binkoštih bo povišan do časti oltarja: brat Konrad ga imenujemo.

Zdaj pa resno vprašanje vsem:

Ali bomo svetniki tudi mi? Moramo! Gorje nam, če bi ne bili! S tem ne rečemo, da nas bo vse dobri Bog poveličal s čudeži, da nas bo vse Cerkev slovesno prištela

med blažene, saj to so le izjemne in izredne zvezde na nebu svete Cerkve, ki nam kažejo kot vzori pot proti nebesom. Zveličati pa se hočemo in moramo, zato pa moramo vzljubiti zakrament svete pokore, ki je rešilna ladja za nas vse, kateri smo z grehi žalili božjo Ljubezen.

1900 let je že minilo, odkar je božji Zveličar zapustil svoji nevesti, sveti Cerkvi, zaklad neminljive vrednosti, zaklad, ki se ne da primerjati z nobeno dragocnostjo. Ta zaklad so sveti zakramenti. Vsi prejemo iz te zakladnice, pa je vedno nezmanjšana in bo trajala do konca. Zakrament svete pokore je dragocen biser Jezusove zakladnice, je za bolni človeški rod največja sreča. Zato pa se sveta Cerkve ne zadovolji samo s tem, da nam to

SOROR VERONICA HOCEVAR
 AB INSANABILI SYNPHISI-INSVFFICIENTIA MYOCARDICA
 STATIM PERFECTE SANATVR

*Čudežno ozdravljenje usmiljene sestre Veronike Hočevar
 (Gl. str. 118)*

srečo ponuja, marveč uporablja svojo od Jezusa dano oblast, da naravnost zauka-
 zuje, naj vsaj o velikonočnem času pridemo
 in prejmemo zdravilo za ranjene duše in
 se nato še okrepcamo pri studencu milosti.

Prijatelji! »Zdaj je čas milosti, glejte,
 zdaj je dan rešitve,« kliče apostol Pavel.
 (2 Kor 6, 1.) Ni ga katoličana, ki bi bil
 izvzet in bi se mu ne bilo treba spovedo-
 vati; tudi noben duhovnik, noben škof, da

tudi papež ni oproščen, saj Jezus ni napravil nobene izjeme.

Pa nikar ne govorimo: Zdaj mora mo iti zopet k spovedi! Recimo rajši: Zdaj smo srečni, da se s m e m o zopet spovedati in prejeti milost oproščenja in odpusčenja. Kaj bi dala duša, ki je obložena s krivdo greha, pa ji je angel smrti prerezal nit življenja, da bi se mogla še enkrat obtožiti svojih grehov!? Bodi torej Bogu hvaležen, da ti ponuja še enkrat priliko velikonočne spovedi.

Jedro vsega, kar se pri tem zakramentu zahteva, je pač k e s a n j e in z njim združen trdni sklep, da se hočemo vbodoče varovati vsaj vsakega smrtnega greha in prostovoljne bližnje priložnosti, ki zavede človeka v padec. Komur je r e s žal, da je ljubeča Boga žalil, bo imel brez dvoma tudi resno voljo, da hoče vbodoče drugače živeti.

Vsem torej, ki so šteti med počasneže ali celo zamudnike, velja resen opomin: Zadnji čas je, da z Bogom uredite to najvažnejšo zadevo. Nič skomizgati z ramami! Tega Bog ne pozna, ko gre za zakrament pokore in ljubezni.

Kdo ne ve, kako nedosledno je to: katoliško krščen biti, katoliško otroke vzgajati... o velikonočnem času pa ne biti pri svetih zakramentih. Če si gospod s tem ali onim naslovom, če si tudi gospa z »milostivim« pridevkom, — nič ne pomaga; mimo velikonočne dolžnosti ne moreš!

Dolžan si to, če kaj daš na svojo č a s t. Ali hočeš biti strašljivec?

Dolžan si to svojim s t a r š e m. »Tako hočem živeti in delati kakor so me starši učili!«

Dolžan si svoji družini. »Moji otroci naj se od mene uče! Beseda miče, zgled vleče!«

Dolžan si drugim, sosedom, znanecem. »Naj nihče ne reče, da sem mu dal slab zgled!«

Dolžan si svoji v e r i. Vera brez dobrih del je mrtva, mrtva osobito brez prejetanja sv. zakramentov.

P o š t e n človek mora navedene razloge, ki ga priganjajo k spovedi, uvaževati in dosledno tudi svojo dolžnost storiti.

Pred leti je zbolel bogat trgovec za pljučnico. Bolniški strežnik mu prigovarja, naj se da prevideti, da bo miren, potolažen in pripravljen, naj pride že, kar hoče. Zaman! Zdaj mu pripoveduje strežniški brat o dogodku, ki ga je malo dni poprej doživel: »Nedavno sem oskrboval bolnika, ki mi je duhovnik prinesel sveto popotnico.

Smrt sv. Monike

Rim

Hkrati je čakal tudi zdravnik in sicer prav potrpežljivo, dokler ni duhovnik vsega izvršil. Ko vstopi k bolniku, mu de šegavo: »Prav tako; če je 'mašina' osnažena, tudi jaz veliko lažje pomagam.«

Bolniku je izvabil ta zgled lahek nasmešek, pa ga je obenem tudi ganil, da je pripomnil: »Bomo pa še mi osnažili 'mašino'; je že skrajni čas!« Prosil je strežnika, naj mu pokliče duhovnika. Ko je prejel sv. zakramente, se je vročina poleгла, smrtna nevarnost je minila. Čez nekaj dni mu je strežnik voščil srečo, da se je vse dobro izteklo. Trgovec pa ga je zagotovil: »Zanaprej pa ne bom več pustil, da bi 'mašina' zarjavela; vsaj štirikrat na leto jo bo treba osnažiti!«

Iskra. Sv. Brigita se je odpovedala dvornemu sijaju, razdelila po smrti svojega soproga vse bogastvo revežem, stregla boletnikom po bolnišnicah in živela v službi ljubezni do Boga in do bližnjega. Ko so ji sporočili, kako svet obsoja njeno odpoved in kako jo obklada s smešenjem, je odgovorila: »Nisem izvolila sedanjega življenja zaradi teh, pa zaradi teh tudi ne bom odnehala.«

Z Marijinih gredic

5. In če bi bilo vse zoper nas...

Z Muhalnikovo Rezo je bil križ. Nagnila je svoje uho preveč na tisto stran, odkoder ni prihajala ljubezen do družbe. Ali so jo premotile medene besede sveta, ali se je prestrašila zbadanja, ali se je zbala grožnje nekaterih malovrednih duš? Kdo bi mogel preiskati slednje človeško srce, njegovo globočino in njegove skrivnosti! Kmalu je dobila sirota cel rep za seboj. Istotako plahe in plašljive duše, ki bi rade stale z eno nogo v svetem raju pri Mariji in zajemale iz studencev njenih milosti, z drugo nogo bi bile pa rade deležne vseh nerednosti celega sveta, so jo ubrale po poti za njo.

Pričel se je tih, nekrvav, pa vendar oster in odločen boj. Svet ni hotel mirovati. Sklenil je, da mora raztrgati strnjene

*Kapucinski brat
Konrad Berndorfer — svetnik*

vrste; razdreti je hotel sestersko slogo in z vso silo udariti po tem, komur je prisegel sovraštvo. Ta svet je s ponosom kazal na Rezo in na vse, kar se je za njo vleklo; s ponosom je občutil, da je to njegovo delo, in veselil se je svoje zmage. Skoro je že videl konec družbe; po gostilnah so že pili na račun dosežene zmage. Črna zastava je bila že pripravljena, že veste za koga in za kaj.

Strah in trepet je objel celo tiste zveste duše, katerim je vest govorila, da še niso prelomile dane prisege: »Na veke zveste, ljuba Mati, ti hčere hočemo ostati.« Ali bo vse šlo po vodi? Ali bo res svet zmagal? Na njegovi strani je seveda vse: Tam je grožnja in sila, tam je strup zbadanja in posmehovanja, tam je denar, tam je sladkost prevare in omame, tam je prilizovanje in hinavščina. Prej bi otopelo moje pero, prej bi se mi izsušilo črnilo, prej bi mi pošla zaloga papirja, preden bi vse naštel, kar ima svet orožja v svojih rokah, s katerim napada, reže, rani in skuša podreti vse, kar ni njegovega.

»Moj Bog, ali je med nami res toliko strahopetnih duš!« se je z vso bridkostjo pritoževala Trpinova.

»Že mora tako biti,« je bila pripravljena opravičevati in zagovarjati omahljivost Zaletelova; »ne pravijo nam zastoni šibki, slabotni in nežni spol.«

»Je že prav, če smo šibki, slabotni in nežni spol; to se pravi ne nastopamo med svetom s silo in s sirovostjo; ali, da bi nas smeli zaradi tega teptati in po nas hoditi, ne, ne, to pa ne gre.«

»Povej to našim ljudem, če jim moreš. Boš videla, kdo te bo poslušal!«

»Pa me vsaj ti poslušaj, kar ti hočem povedati. Vidiš, včeraj sem brala dr. Krevkovo igro 'Turški križ'; saj vem, da jo poznaš. V tej igri nastopa deklica, Uršulo jo imenuje pisatelj; povem ti, kar čudila sem se njenemu junaštvu. Pomisli! Deklica, ena iz vrst slabotnega in nežnega spola, pa je spravila celo Selško dolino na noge, vnela jo je za boj zoper Turka in zmagala je. To je junaštvo, ki se mora pred njim svet ukloniti.«

»Veš Metka, po knjigah, v povestih in v igrah se da vse lepo povedati in zapisati. V resnici je pa marsikaj drugače.«

Wergant

Pomočnica kršljanov

»Pa pravijo, da je to vzeto iz zgodovine, da je dr. Krek posegel v resnične zgodbe svoje ljubljene Selške doline, ko je hotel svetu pokazati, da so tudi v dekliških vrstah doma junakinje, močne duše, polne poguma za vse, kar je lepega in dobrega in plemenitega.«

»Treba bi ti bilo reči, da so bile; sedajni rod pa — pravijo —, da je pomehkužen, slaboten in ni več ustvarjen za kaj velikega. Saj sama lahko presodiš, kako je... Muhalnikova, Trepalova, Čedetova... Vedno manjše je naše število.«

»Ti črno gledaš, Tona, vse prečno. V upanju je moč, je zmağa, v tarnanju in v obupu je slabost, je pogin.«

»Skrbi me, zelo me skrbi. Če bi ljudem kaj hudega želele, če bi jim kaj žalega storile, bi nič ne rekla. Tako pa —«

»Tona, le verjemi mi, da ima vsaka dobra stvar svoje nasprotnike in sovražnike. In celo zato jih ima, ker je dobra. Na hruškah se zbirajo ose in sršeni; na grozdje hite čebele in ose in še koliko drugih živali in živalic, samo zato, ker je sladko in dobro... Praviš, da nočemo ljudem nič hudega in vendar nas ne morejo videti. Res je. Kakor se je Krekova Uršula postavila

v bran za vero naših prednikov, tako se mi borimo za življenje po isti veri. In zato smo nekaterim zoprne.«

Voda po močvirju nima na sebi nič prijaznega, nič prijetnega. Zoprni duh po gnilobi in po trohnobi udarja iz nje. Nič pravega življenja ni v njej. Vse drugače pa je ob žuborečem studenčku, ob lahko poskakujočem potoku, ob valovih vedno živahne in močne reke. Tam je gibanje, tam je življenje. Žage rastejo ob tekoči vodi, mlin se vrsti za mlinom, podjetje za podjetjem.

Ali se ne opaža prav isto po naših kongregacijah? Življenje so in vir novega življenja. Vedno gibanje, vedno kipenje, vedno napredovanje. Ovire se jim stavljajo, a te ovire niso nepremagljive; v njih je le vir novega gibanja in delovanja. Saj tudi jez ne ustavi vode, ampak ji le pokaže novo pot, novo smer, kjer naj s svojo močjo ustvarja nova dela, kjer naj podpira nove naprave.

Vse je nestrpno čakalo, kaj bo povedal k sovražnemu gibanju družbeni voditelj. On je kakor krmar pri ladji, kakor poveljnik pri armadi, kakor gospodar v hiši. Če kdorkoli izmed teh izgubi glavo, potem gorje ladji, gorje vojski, gorje hiši!

Pomlad

Sv. Janez Nepomuk

Prišla je tista seja in pričelo se je glasno premišljevanje o vprašanju, kaj početi z družbo.

»Kaj naj počnemo z družbo?« je zateglo ponavljal vprašanje voditelj, »kaj naj počnemo z družbo?« je še enkrat ponovil.

»Seveda. V skrbeh smo.«

»Nič naj vas ne skrbi, bi vam rad dejal s sv. Pavlom. Drevo je treba tudi večkrat obsekati, pa zato ostane še vedno drevo. Suhe veje mu niso v okrasje in v lepoto, zato morajo proč.«

Skoraj predrzno se je zdelo nekaterim to govorjenje. On pa je nadaljeval: »Veja, ki se posuši, mora z drevesa in jo prej ali slej vržejo v ogenj. Posušila se morebiti ni po lastni krivdi; pameti nima, brezumno bitje je, zato je ne pomilujmo. Pomilovanja vreden je pa človek, umno bitje, ki gre in zavrže samega sebe. Za nekaj hipov veselja, za nepomembno zamero — pa gre in proda samega sebe, pa vrže dragocenost milosti od sebe.«

»Čudno to,« je posegla vmes Trpinova, »da nekateri ljudje res nič ne drže na svojo čast. Biti poštena in pametna — to si štejejo nekatere v sramoto; grehu služiti je njih čast in njih ponos. Zdravo in treznostno življenje je znak slabosti, pijanost in neotesanost slovi kot junaštvo in pogum.«

»Res je. Ljudje nimajo zavednosti; vse delajo v neki sleposti in omotičnosti, v katero jih je zapletel strah pred ljudmi.«

»Prav tako je,« je odmevalo iz dekliških vrst. »Strahu je preveč na svetu.«

»Strahu, strahu! Pa prav tistega, pravega in pravcatega, ki je okrog kraja votel, pri sredi ga pa nič ni.«

Smeh v dekliških vrstah. In vendar je narodova modrost, ki nam strah opisuje in označuje, več vredna, kakor samo malo smeha.

»Druga stvar, dekleta, ki vam bo dajala moč, bodi vaša zavest, da ste vse članice ene velike družine, katere glava je mati. In ta mati je Marija. Zato se pa imenujete med seboj sestre, zato hčere Marijine. Ne prva, ne druga beseda ni prazna.

Cerkev sv. Petra razsvetljena za Don Boskovo kanonizacijo

Ob tej misli bi vam zastavil vprašanje, kakor ga je stavil sv. Pavel Korinčanom: »Kakšno zvezo ima luč s temo? Kakšno je soglasje s Kristusom in Belialom, ki se mu pravi tudi vrag, da ne rabim ostrejšje besede. Kakšna je združljivost božjega svetišča z maliki?«

Molk. Kdo bo pa odgovarjal, ko je pa odgovor na vprašanje jasen, ko beli dan!

»Dokler se zavedamo svoje skupnosti in se tudi udeležujemo v znamenju tega svojih skupnih shodov, je to dokaz, da smo na pravem potu. Opuščanje shodov je začetek pogube. To je beseda, ki je ne bom preklical; tudi za ceno vsega sveta ne. Prav isto je naročanje in branje našega skupnega glasila »Bogoljuba«. Kuj železo, dokler je vroče. Shodov ne moremo imeti vsak teden, zato nam te shode nadomešča naše glasilo. Ali je mogoče pogasiti žejo brez pitne vode? In kakor ni mogoče pogasiti žeje brez vode, tako ni mogoče ohraniti zavesti skupnosti brez skupnega glasila. To pa lahko vidite v dneh vsakdanjega življenja, da je drugi korak na potu pogube tisto napačno varčevanje: za družbeno glasilo moram šteti denar! Denar, težko prisluženi denar! Kakor bi bilo za življenje duše škoda vsakega denarja! Kakor bi duša lahko živelasamo od zraka.«

Tako se je razvnel družbeni krmar. Prav je imel. Samo nekaj bomo še pristavili: To, kar je mož povedal, so naravna sredstva, ki naj drže vsako družbo kvišku. Brez nadnaravnih pa tudi ne gre. Tu pa vzemata prvo mesto Kristus in Marija. Preko teh dveh še ni nihče prišel do zmage.

»In če bi bilo tudi vse zoper nas — v senci nebeških moči bo naša rešitev.«

Pod vtisom teh besedi se je končala tista seja, pri kateri se je obravnavalo o koncu tega, kar ne sme nikdar najti konca.

J. Langerholz.

S. di Pietro

So. Bernardin

Sienna

N A C I L J U

V soju Evharištije

Zapiski matere. — (Nadaljevanje.)

Po kratkem obisku pri očetu je sprejela hiša stare mame malo beženko. Clovek bi pričakoval, da bo izredno življenje, ki je trajalo več mesecev zapored, oviralo vpliv božje milosti v duši Marije Klotilde. Toda ne. Na zunaj

se je bore malo opazilo, da je napredovala; božji Sejavec je dopustil, da je pšenično zrnje v dneh bridkosti zamrlo, da bi nato sad obro-dilo. Zdi se mi, da je bil za poznejše življenje ta čas zelo plodovit.

V varstvu naše kleti je srečala Klotilda raznovrstne ljudi, a se je dobro zavedala, da se človek ne sme dati omajati v svojih dobrih načelih. V tej mešanici je imela priložnost spoznavati življenje. Sicer se ni nič žalega zgodilo in ni padla nobena taka beseda, da bi se deklica mogla pohujšati; toda občevanje s tako različnimi značaji je nudilo prilike dovolj, da je napravila svojo sodbo; in čudovita zmožnost razpoznavanja, ki je imela postati značilna poteza v njeni naravi, je v onih tednih mnogo pridobila. Tudi njena volja je imela dovolj priložnosti za zatajevanje in utrjevanje. Ni bilo več treba, da bi v vsem starši odločevali; v marsičem je mogla že sama izbrati pravo pot: saj je bilo treba imeti toliko ozirov na druge, uvaževati želje tujih ljudi; saj se je bilo treba večkrat odreči malenkostnim navadam. Težko življenje, — ko so se čustva na vso moč razgibala, ko so nastopala najobčutnejša presenečenja, ko sta nas pretresala strah in groza, — je bilo gotovo dobra šola tudi zanjo. Poleg tega je pa napravilo vselej globok vtis nanjo, ko je slišala o številnih primerih odpovedi in junaštva. Njena precejšnja občutljivost se je vsled takega doživetja močno vnesla in uredila.

Stalna nevarnost jo je silila, da je obvladovala živce, saj je želela biti »močna«. S tem pa seveda ni rečeno, da je ni nič plašilo, ko se je v daljavi čul bobneči ogenj med bojnimi vrstami. Trudila se pa je, da bi strah zakrila;

in kdorkoli je kaj takega doživel, ve, da je za to treba že precej napora. V tej šoli se je tudi naučila, da je svojo ljubezen in uslužnost razpela tudi na druge; kajti doslej je mogla od teh kreposti deliti le domačim. Z vojaki je znala ganljivo občevati, kar je marsikaterga očeta, ki je bil ločen od svojih otrok, naravnost ganilo.

Vplivanje milosti božje se je vršilo v Klotildi skrivaj, ne da bi se bila tega sama zavedala, ali da bi bili drugi to opazili. Toda če pomislim nazaj na čase, ki so bili tako izredni, sem docela na jasnem, da je roka božjega Vzgojitelja delovala in oblikovala njeno dušo.

Imeli smo posebno srečo in milost, da smo mogli redno hoditi k svetemu obhajilu in sveti maši, četudi dostikrat ob pretresljivih okolnostih. Marija-Klotilda je ostala čista, preprosta in otroška. Kakor od viharja razgibana lilija je sprejemala udarce bridke vojne usode; toda gojili smo lahko trdno nado, da se bo v mirnem času zopet razvila do najlepšega cveta.

Več mesecev je prebila pri babici; delo in red sta ji vrnila za dušo in telo tako potrební mir. Res je, da je trpela, ko je bila ločena od staršev, a tudi sedaj je znala ta notranji bol junaško prikriti; le od časa do časa ji je proti njeni volji ušla kakšna beseda, ki je pričala, da ni brez trpljenja.

Končno sem se tudi jaz vrnila, pregnana

Koliko jih je . . .

iz stanovanja, ki je postalo nerabno. Koncem septembra 1915 sem se odpeljala proti severu, pa ne v porušeno mesto Arras, marveč v Boulogne, kjer sem našla skromen kotiček zase in za oba otroka. Stanovanje ni bilo ugodno; marsikaj smo pogrešali. Občutne stiske smo doživljali, pa tudi brez veselja nismo bili. Mraz nam je pretresal slabotna telesa, ne pa naših duš. Pojavljati so se jele skrbi, kako bomo izhajali; niso nam pa potrle sreče skupnega življenja. Dragocenih vaz nismo imeli; toda rožice cveto prav tako lepo tudi v lončenih posodicah, ki smo jih nanесли pred hišni oltarček. Razsvetljava je bila skromna, ali jaselce so kljub temu žarele v blestečem sijaju lučic. Radi občutne hladnosti v nezakurjeni sobi je bilo treba hiteti, ko smo se spravljali k počitku in ko smo vstajali; pesem k Materi božji pri jutranji in večerni molitvi pa vendarle ni nikdar izostala. Tako smo skoraj pozabili na mraz.

Nikakor ne trdim, da sta bila moja otroka popolna; kakor vsi dečki in deklice teh let sta imela pač tudi ta dva svoje pogreške in napake, — svoje poredne dni. Reči pa moram, da je bilo le redkokdaj treba seči po kazni. Kakor že povedano, sem naslonila že od vsega začetka vso vzgjo na podlago stroge pokorščine, ne da bi kdaj dovolila tak ali tak ugovor. Zdaj sem žela že uspeh.

Če se je zdelo, da se Klotilde zopet prijemlje nagon k trmi, pač nisem smela prezreti, kako je bilo prizadeto njeno zdravje; vendar pa odjenjati nisem smela. Pa se je nakaza kmalu zopet poizgubila. Enkrat pa sem morala vendarle bolj glasno zaropotati, da nisem zaigrala svoje veljavnosti. Bilo je proti koncu l. 1915. Ne spominjam se že prav, kaj je Klotilda zagrešila; po dveh opominih sem morala zapretiti, da bo šiba pela, če ne bo poslušna. Ali je bila trma, ali je hotela po-

kazati, da nekaj velja, — opomin ni izdal. To je bilo popoldne. Večer je minil ponavadi. Videla sem pa, kako jo je moja resnost spravila v zadrego; bila je žalostna. Kako rada bi bila v nemar pustila, kar sem zagrozila, toda to ni šlo; morala sem svojo dolžnost storiti. Preden je Klotilda legla v posteljico, je prišla do mene, da bi prejela blagoslov; le nekoliko bolj plašno se je približala. Morda je le upala, da bom spregledala. Mirno a resno sem jo spomnila na nepokorščino; kazen je morala sprejeti, četudi je prosila in jokala.

Vse matere, ki kaznujejo, ker morajo, me bodo umele, če trdim, da me spomin na ta dogodek še danes boli. Šola je bila ostra a koristna; kajti nikdar več nisem zapazila na njej kakšne nepokorščine.

Njene počasnosti in drugih malenkostnih nevšečnosti pa nisem smela zatirati z ostromostjo; saj bi se bilo lahko zgodilo, da bi bila potem te napake še poslabšala. Treba si je bilo pomagati z obljubo nagrade. Teta ji je obetala, da ji bo naročila neki mladinski list, če mesec dni ne bo nič preveč časa zapravila, ko se bo opravljala. Vsak večer smo uspeh točno zabeležili. Treba je bilo treh mesecev. Še-le početkom l. 1916 je bil list naročen. Vsake številke se je silno veselila. Vsako sredo je sama prestregla pismonošo, da je dobila že pred hišo list v roke. In še dan pred smrtjo sem ji prinesla list na posteljo. Ko ga je zagledala, je smehljaje segla po njem in rekla: »Mama, ta list mi je ljubši od vseh knjig s slikami.«

Zdi se mi, to lahko rečem, da je bilo očiščevanje, katero je Gospod na njeni duši započel, v tem času dokončano. Od zdaj naprej je sledila Klotilda božjemu vodstvu v notranjosti, ne da bi slutila, kolikega pomena je bila ta milost. Pozneje ji je pač postalo marsikaj jasno; trpljenje ji je odkrivalo božje skrivnosti. (Dalje.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Sveto leto, 1900 letnica odrešenja, je bilo zaključeno na velikonočni ponedeljek. Ta dan so bila zatvorjena sveta vrata pri štirih glavnih rimskih cerkvah. Svetli oblaki molitve, vere in hvaležnosti so se v sv. letu dvigali k večnemu Bogu, potoki milosti pa so se zlivali z nebes nad vso zemljo in v milijone skrušenih src.

Ob sklepu svetega leta, na večer pred kanonizacijo don Boska, na veliko soboto so bile po prizadevanju Katoliške akcije v Rimu razsvetljene vse kupole, vsa pročelja in vsi zvoniki rimskih cerkva. Z neštevilnimi lučka-

mi, ki so ta večer blestele in orisavale monumentalno arhitekturo mogočne bazilike svetega Petra, so se združevale žarnice vseh drugih kupol in zvonikov, ter izražale goreči plamen ljubezni do Jezusa, našega Odrešenika, plamen vere v njegovo Cerkev, plamen hvaležnosti za vse milosti, ki jih je človeštvo prejelo zlasti v minulem svetem letu.

Sveto leto — izven Rima. Kar je bilo pričakovati, se je zgodilo: Izredno sveto leto je podaljšano in raztegnjeno na vse kraje katoliškega ozemlja. Sveti oče Pij XI. hoče še enkrat dati vsem katoličanom priliko, da se morejo

udeležiti svetoletnih darov. Okrožnica papeževa jemlje v misel veselo dejstvo, da se je v Rimu res svečano in ob nepričakovani udeležbi obhajalo sveto leto. Da bi se pa moglo čim več vernikov v domačem kraju okoristiti z duhovnimi dobrinami izrednega jubilejnega leta, dovoljuje, da se sveto leto raztegne na ves katoliški svet in da traja do 28. aprila 1935. Papež poziva vernike, naj prav posebno molijo v zadoščenje za razžalitve, ki jih povzročajo Bogu borbeni brezbožneži in brezbožnostno gibanje. — Svetoletni odpustek se more prejeti tudi večkrat in darovati dušam v vicah. Podrobni pogoji se bodo naznanili.

Sveti don Bosko. Neštete množice vernih katoličanov iz vseh krajev, tudi najoddaljenejših, so privrele v Rim veliki teden in na velikonočne praznike, ko se je obenem na najslavesnejši način izvršila kanonizacija don Boska. Večja skupina romarjev je bila prišla celo s Filippinskih otokov; pripeljal jih je apostolski delegat G. Piani, ki je sam kot deček don Boska večkrat videl. Tudi kralj iz Sijama je bil med odličnimi udeleženci pri svetem obredu; salezijanci imajo namreč v njegovem kraljestvu več misijonskih postaj. Italijanska kraljeva družina je poslala kot svojega zastopnika k slovesnosti — prestolonaslednika, ki ga je spremljal poslanik italijanske vlade pri sveti stolici: grof de Vecchi.

Nad 100 cerkvenih dostojanstvenikov, opatov, škofov, nadškofov in kardinalov je bilo v sprevodu, ko se je podal papež v baziliko sv. Petra. Tu je čakala nepregledna množica vernikov — do 60.000, dočim se je na trgu zbralo blizu 100.000 ljudi, ki v cerkvi niso dobili prostora. Tem sta maševala dva salezijanska novomašnika na prostem in sicer eden ob 11, drugi ob 12.

Da je bilo velikonočne dni v Rimu tudi 170 slovenskih romarjev in nekaj Hrvatov, je znano iz »Slovenca«. Imeli so na velikonočni ponedeljek zvečer posebno avdienco pri svetem očetu, ki jih je izredno prestrčno sprejel in pozdravil. Povedal jim je, da blagoslavlja vse njih svojce, tudi bolnike in starčke, posebno še duhovnike in naše škofo in vse lajike, ki jim pri Katoliški akciji pomagajo. Sv. oče je dal vsakemu posebej poljubiti svetinje na papeškem pristanu, kar zadnje čase nasplošno ni več v navadi. Ko je papež hodil ob vrstah naših romarjev, so ga spremljali kanonik dr. M. Opeka, msgr. Madjerac, rektor hrv. zavoda sv. Hieronima in salezijanski inspektor dr. Walland.

12.000 Ircev na romanju. Za Velikonoč je došlo nič manj ko 12.000 irskih katoličanov na zaključek svetega leta v Rim. Z njimi je bil duhovni voditelj kardinal Mac Rory in Mr. Cosgrave, bivši predsednik irske države. S

parniki so se pripeljali v pristanišče Civita-vecchia, od koder so jih vsak dan posebni vlaki vozili v Rim, zvečer pa zopet na ladje, kjer so lahko prenočevali. Na god sv. Patrika je bila velika avdienca pri svetem očetu.

Romarji iz Indije. O velikonočnih praznikih je bilo v Rimu 256 romarjev (II. skupina) iz raznih krajev Indije. Med njimi so bili štirje škofje in več duhovnikov. V Madrasu so se po slovesni službi božji podali na daljno pot dne 28. februarja. Iz Rima so krenili proti Lurdu. Nazaj grede obiščejo še Palestino. Koliko lepega za oko, blažilnega in zveličavnega za dušo, pa tudi naporega za telo!

Začasno bivališče svetega očeta Pija XI. bo od srede maja dalje v znani pristavi Castel Gandolfo, ki je oddaljena za uro avto-vožnje iz Rima. V dveh poletnih mesecih bodo papeževe prostore v Vatikanu popravili in preuredili, kar se že dolgo ni zgodilo. Večje skupine romarjev bo sprejemal sveti oče v Castelu Gandolfo; tudi druge nujnejše avdience bodo tam. Dnevne zadeve bo poročal iz Rima državni tajnik kardinal Pacelli.

Duhovno pastirstvo v Rimu. V »večnem mestu« so sedaj 403 cerkve, 197 javnih in pol-javnih kapel in 66 molitvenic, in vendar jih je premalo. Mesto se je v zadnjih letih močno razširilo, tako da živi v novih predmestjih do 600.000 ljudi. Svetišč v teh novih naselbinah ni bilo. V zadnjih letih je bilo pozidanih 15 novih cerkvá in več kapel ter ustanovljenih 19 novih župnij. Za bodoče je v načrtu še 15 novih cerkvenih stavb. Zemljišča so v ta namen že nakupljena. Vse to se je moglo zagotoviti s pomočjo svetega očeta Pija XI., ki je prispeval znatne vsote.

Pogumna katoliška mladina. Za časa štrajka na Španskem tudi listi, razen marksističnih, niso izhajali. Pač pa je bil veliki katoliški dnevnik »El Debate« vsak dan pravočasno na ulici. Nasprotniki so skušali razprodajo prepričati, pa zastonj. Mladi fantje Katol. akcije so pa postavili samo v Madridu 34 stojnic za prodajo lista. Tako se je vse pulilo zanj, da je bila razprodana vsa naklada 400.000 izvodov. V tako velikem številu doslej še noben katoliški list ni izšel. Redna izdaja vsakega dne: 200.000!

Spregledujejo. Kako se je zatirala svoboda vesti do osvoboditve na Dunaju, kažejo novejša poročila o številnem vračanju v katoliško Cerkev. Cenijo, da se je samo v zadnjem mesecu spravilo s sveto Cerkvijo čez 20.000 oseb. Mnogo jih je, ki se šele moliti uče. Solzljivi oči prejemajo svete zakramente tudi taki, ki so 30 let ob strani stali. Samo v župniji sv. Antona (favoritski okraj) se jih je povrnilo sredi marca 2500. Otroke, ki so že v starosti

do 10 let, krščujejo. Društvo »Vesela mladost« prevzema v svoje vodstvo bivše soc. demokratske organizacije »Otroška zavetišča«.

V vsej Rusiji je zdaj samo 30 katoliških duhovnikov, ki še svobodno izvršujejo dušno-pastirsko službo. Pet jih je bilo nedavno odvedenih v zapore. Vsa Sibirija premore samo enega katol. mašnika. V Petrogradu imajo enega Francoza, ki oskrbuje vsa ondotna katoliška svetišča. Papež Pij XI. mu je dovolil, da sme ob nedeljah šestkrat maševati, seveda tudi popoldne in zvečer, ker so sovjeti nedeljo odpravili in morejo nekateri katoličani še le po šesti uri zvečer, ko pridejo iz službe, izvršiti svojo versko dolžnost. V Moskvi je še 5 cerkva odprtih. Katoliški škof je francoski avguštinec Pere.

Ali se svita . . . ? V Moskvo je dospel sedaj katoliški duhovnik, avguštinec p. Leopold Braun. Začel bo izvrševati dušno pastirstvo med ameriškimi državljani, kakor je zagotovljeno s posebno pogodbo med ameriško vlado in ruskimi sovjeti, ki dovoljuje Američanom popolno versko svobodo. P. Braun je že poskrbel, da se bo sezidalo novo katoliško svetišče v glavnem mestu sovjetov. Dotlej bo pa opravljal službo božjo v francoski katoliški cerkvi.

Junaštvo. Misijonar Wintz, doma iz Alzacije je nalezel gobavost. Dobil je dovoljenje, da bi se vrnil v domovino. V tem je pa umrl njegov tovariš, ki je imel duhovno vodstvo gobavcev na antilskem otoku La Desorade. Wintz se je takoj oglasil, da je pripravljen iti na njegovo mesto, kar se mu je tudi dovolilo. O, kako slabo umevamo mi to požrtvovalno ljubezen do bednega bližnjega!

In še eno junaštvo, ki je dobilo priznanje vrhovnega poglavarja sv. Cerkve. V Mangalore (Indija) je krščanska mati vzgojila 14 otrok; od teh so postali štirje duhovniki, pet deklic pa je prejelo redovno obleko. Papež Pij XI. je poslal junaški materi zaslužni križec »Pro Ecclesia et Pontifice«.

Da ne bo izgovora. Pred sodiščem v irskem mestu Dublin-u se je neki za pričo poklican komunist branil priseči s pretvezo, da ne veruje na tako »strašilo«. Sodnik ga je za to izjavo kratkomalo obsodil na dva meseca zapora. — Objavljamo to izpoved komunista zato, da vemo, kako je v verskih zadevah s pravimi komunisti.

Spokorna procesija za može. Kakor lani, je šla tudi letos v noči na tiho nedeljo (nedelja trpljenja Gospodovega) ogromna spokorna procesija mož skozi ulice nemškega mesta Aachen-a. O polnoči je bila zanje služba božja s skupnim sv. obhajilom v petih cerkvah. Vseh udeležencev je bilo nad 10.000 iz vseh stanov

in poklicev. — Aachensko ženstvo je imelo svojo sveto uro kot spokorno pobožnost že 1. marca.

Zahvalna molitvena ura. Obenem s poglavarjem sv. Cerkve, ki je 15. marca v baziliki svetega Petra skupno z rimsko duhovščino pred Najsvetejšim opravil zahvalno pobožnost, so se zbrali v svojih svetiščih delavci iz vinograda Gospodovega po vsem katoliškem svetu, da so se ob 1900 letnici odrešenja še posebej zahvalili za postavitev najsvetejšega Zakramenta in za ustanovitev duhovništva v sveti Cerkvi. Tudi v ljubljanski slavnostno razsvetljeni stolnici so se isti čas sešli duhovniki, redovniki in bogoslovci s škofom dr. Gr. Rožmanom k večernemu poklonstvu pred Zveličarjem v sveti Evharistiji. Napolnili so ves prostor v prezbiteriju, pod kupolo in v prvih klopeh. V njih sredi je nastopil govornik b. provincijal frančiškanski dr. p. Regalat Čebulj. V izklesanih, presrčno prednašanih besedah je pojasnil pomen te pobožnosti, ki naj je v prvi vrsti znak zahvale vseh duhovnikov-sodelavcev Kristusovih, saj je z njimi sklenil božji Zveličar posebno prijateljstvo. Ljubezen do Jezusa v sebi in v drugih gojiti, utrjevati in krepiti — je glavna dolžnost duhovniškega zvanja.

Duhovniki so nato skupno obnovili posvečenje s posebno molitvijo. Po končanih litanijah presvetega Srca J. je zbor bogoslovcev zapel slavnostno himno in blagoslovno pesem.

Ostalo občinstvo se je v cerkveni ladiji soudeležilo ganljive zahvalne pobožnosti.

Pri sv. Petru v Rimu je bilo 15. marca pri molitveni uri s svetim Očetom nad 10.000 duhovnikov in semeniščnikov iz vseh rimskih zavodov in učilišč. Pri tej pobožnosti je govoril kardinal Laurenti o katoliškem mašništvu kot vrelcu vere, upanja in ljubezni.

Kaj pa slovenski svetniki? Tolikrat se ponavlja želja, da bi že vendar tudi mi mogli častiti naše svete može Baraga, Slomšeka kot svetnike. Ali se jim zadosti priporočamo? Ali imamo trdno zaupanje, da Bog lahko na njih priprošnjo stori pravi čudež? Dokler jih ne bomo v težkih preskušnjah prav zaupno častili, ne moremo pričakovati, da bi jih Bog s čudeži poveličal. In brez čudežev jim sv. Cerkev ne bo prisodila časti oltarjev. Torej molimo v ta namen!

Tudi naša zadeva. Na Koroškem se med Slovenci opravljajo molitve, da bi bila bl. Hema čimprej proglašena za svetnico. Blažena Hema je bila vzgojena na dvoru cesarja Henrika II. kot njegova sorodnica. Rodila se je pa v Pilštajnu na Štajerskem. Posestva je imela tudi na Kranjskem in v Brežah na Koro-

škem, ki so bile v oni dobi še slovenske. Na Krki na Koroškem je dala postaviti cerkev Matere božje in sezidati dva samostana. — Cerkevno odobrena molitev za proglasitev blažene Heme svetnicam je takale:

Gospod Bog, velik si in čudovit v svojih svetnikih. Velika in čudovita je pot, po kateri si vodil življenje svoje zveste služabnice, blažene Heme. Prav do danes si z milostnim uslišanjem skozi dolga stoletja poživil verno zaupanje svojega ljudstva do mogočne priprošnje blažene Heme. Daj nam vsem, o Bog, to milost, da bomo vedno zvesto posnemali krepostni zgled blažene Heme, se v svojih ševilnih stiskah, potrebah in boleznih z močnim zaupanjem k njej zatekali in po tvojem dobrotnem usmiljenju na njeno priprošnjo in za voljo njenih zaslug dosegli zaželeno uslihanje. Daj nam, da bomo v večjo tvojo slavo in povečanje kmalu doživeli dan, ko bomo po odločbi tvoje svete Cerkve smeli klicati in častiti blaženo Hemo za svetnico. To nam dodeli, o Bog, po sklepu svoje previdnosti v naše zveličanje. Amen.

(Se moli na Koroškem pri vseh pobožnostih pred izpostavljenim Najsvetejšim.)

Katoliški moške in fantje v Zagrebu v nočni procesiji. Prav ganljiva je bila verska manifestacija, ki so se z njo katoliški Zagrebčani pripravili na sveti misijon. V soboto, 17. marca, se jih je zbralo 6000 ob 11 ponoči, da so izpred Kamenitih vrat v mogočni procesiji s svečami v rokah prenesli Marijino podobo v stolnico, in da so se nebeški Zaščitnici priporočili za srečen uspeh svetega misijona. Napolnili so stolnico, kjer je bila pridiga, nato pa polnočnica in sveto obhajilo. Do 1000 mož je pristopilo k mizi Gospodovi. — Število udeležencev se je podvojilo, ko so po dobro uspelem misijonu nesli v sprevedu nazaj Marijino podobo. V sprevedu je bilo do 10.000 vernikov, ob ulicah pa 50.000. Milost svetega misijona je ganila tudi Zagrebčane.

O presenetljivem uspehu ljudskega misijona med Slovenci v Zagrebu smo dobili že malo pozno daljši dopis. Iz njega povzamemo, da je prejelo svete zakramente 2500 Slovencev. Je pa žal še mnogo takih, ki menijo, da njih čas še ni prišel. Stotine in stotine naših ljudi, katerim je bila tujina pogazila vero, so v onih dneh doživeli duhovno obnovo. Neverjetna je bila vnema nekaterih. Kdo bi precenil vse molitve in žrtve, ki so jih številne plemenite duše darovale za spreobrnjenje grešnikov, in jih vzpodbujale za udeležbo.

Ugotovilo se je tudi tole: Glavni vzrok, da v Zagrebu zablodi toliko slovenskega življa in zabrede toliko naših deklet, je vprav v tem, ker je bil naš človek brez vsake zveze s cerkvijo in je kmalu izgubil smisel za duhovne stvari. Sedaj — četudi že malo pozno — se je vse obrnilo na bolje. Domača pridiga, domača pesem, skupna posebna služba božja v cerkvi svete Marije vse nedelje in praznike bo veliko pripomogla, da se bo krščansko življenje zagrebških Slovencev krepilo in utrjevalo.

Ljubljanska škofija. Na velikonočni ponedeljek je bil slovesno umeščen generalni vikar Ign. Nadrah kot stolni prošt ljubljanski. Takoj po umeščenju je daroval pontifikalno mašo. Obenem s stolnim proštom je gosp. knezoškof dr. Gr. Rožman podelil pristojne cerkvene znake novoimenovanemu dekanu stolnega kapitlja dr. Fr. Kimovcu.

Novi dekan je kot duhovnik študiral nekaj časa v Rimu in dosegel doktorat bogoslovja; nato pa se je šel spopolnit še v glasbeni stroki na Dunaj. Poleg poklicnih opravil je radevolje v pomoč pri vodstvu stolnega kora; z veliko vnemo in nemalim uspehom pospešuje tudi cerkveno ljudsko petje v stolnici in po deželi zlasti tam, kjer ga kličejo, da vodi duhovne vaje. Skromnemu, uslužnemu in marljivemu dignitarju stolnega kapitlja daj Bog obilo zdravja!

Mošnje. Koncem letošnjega februarja so misijonarili med nami gg. lazaristi Savelj, Bele in Kolenc. Njihova izredna privlačnost je privabila v župno cerkev tudi one naše župljane, ki so sicer navezani na breški zvon. Vsem se nam zdi, da so nas gg. misijonarji zapustili prehitro; pa privoščiti moramo tudi drugim slovenskim krajem enakega osrečenja. Nam so zapustili poleg drugega dobrega za spomin tudi apostolstvo: na Jožefov dan nas je bilo nad 60 moških med sveto mašo obhajanih; ena četrtina se je pa radi neugodnega vremena obhajala na Brezjah. Lep govor kaplana p. Benvenuta Winkler in navdušeni spevi moškega zbora so nas ojačili za prihodnost.

MARIJINE DRUŽINE.

Sv. Križ pri Rogiški Slatini. Življenje v naši dekliški Mar. kongregaciji. Velika družina nas je. Vse skupno vabi Marija vsako tretjo nedeljo v mesecu zjutraj k angelški mizi, popoldne pa k nauku, da nam po voditelju črta pravo pot do zmage. Obojega se dekleta z veseljem udeležujejo. K mizi Gospodovi pa pristopajo po večini tudi ob prvih petkih, nekatere še pogosteje. — Vsako tretjo nedeljo je seja odbora. Priredile smo nekaj ljudskih iger. Predavanje o »Lurdu« je imela gospa prof. Mar. Stupca iz Maribora 8. decembra in sicer dopoldne za otroke, popoldne pa za odrasle. Ustanovili smo evharistični, dobrodelni in časnikarski odsek. Evharistični odsek ima uro molitve vsako prvo nedeljo. Dobrodelni odsek pa skrbi, da opravljamo telesna in duhovna dela usmiljenja. Časnikarski odsek je pridobil nekaj novih naročnikov za katoliško časopisje. — Imamo tudi lep Marijin vrtec; člani in članice prihajajo mesečno k sv. obhajilu. Marijin vrtec je imel v spremstvu voditeljev krasen Slomšekov izlet. V Ponikvi pri starem orehu, kjer je bil naš

veliki škof kot otrok odlikovan, so bili na-gradeni tudi otroci, ki so najbolje odgovarjali na vprašanja. — Z združenimi močmi bomo skušali, da potegnemo vsako mladenko iz razburkanega valovja življenja v varen pristan: pod prapor Marije. Saj Marija skoz življenje voditi srečno zna!

Iz Dobrnica. Katoliška akcija uvaja in utrjuje tudi pri nas katoliško zavest in katoliško življenje zlasti s sestanki za fante in posebej za dekleta. V okviru K. A. so se pripravili fantje in dekleta za lepo predstavo »Žrtev spovedne molčečnosti«, ki so jo uprizorili na praznik sv. Jožefa.

Fantovska Marijina družba se je v zadnjem času izdatno poživila. Kongreganisti imajo redne mesečne shode. Na svečnico je bilo nanovo sprejetih 14 fantov. Do solz je ganilo marsikoga, ko je videl to mlado četo fantov ponosno korakati za zastavo Marijino. Da bi se le vsi fantje zavedali te odlike in sreče!

Dekliška Mar. družba pa je obhajala lani, 14. majnika, 30 letnico obstanka. Letos smo jo poživili s tridnevnimi duhovnimi vajami od 22. do 25. februarja.

Hvaležnost za milost duhovnih vaj bomo najlepše pokazale s tem, če se bomo trudile misliti, čutiti in živeti s Cerkvijo v smislu K. A. in po pravilih Marijine družbe. — Družbenica.

Buče. Morda se boste čudili, da se tudi mi Bučnarji malo oglasimo. Smatramo pa, da je prav, če se tudi mi pohvalimo s svojim napredkom. V zadnjih desetih letih smo pod vodstvom gorečega dušnega pastirja mnogokaj napredovali. Omenjam le bolj glavne stvari. Prvo, kar je treba hvalno poudariti, je to, da imamo slovesno prvo sv. obhajilo, kakršnega poprej farani niso videli. Župnijska cerkev je dobila krasne zvonove, ki so in bodo faranom v ponos. Lepo cvete dekliška Marijina družba; tu se vzgajajo dekleta, da postanejo dobre žene in skrbne matere; posamezne so se pa umaknile v samostan, da lažje služijo Bogu. V družbi je sedaj do 80 družbenic, ki so po večini vse naročene na »Bogoljub«, pa tudi na druge dobre liste. Marijin vrtec pri nas tudi prav lepo cvete. Imamo tudi apostolstvo mož in fantov, ki se pridno udeležujejo vsako prvo nedeljo skupnega sv. obhajila. Seveda bi želeli, da bi jih bilo še več. Naj še omenim, da študirajo iz naše župnije štirje mladeniči, ki imajo namen, pripraviti se za delo na Gospodovi njivi. Eden študira v salezijanskem zavodu, ostali trije pa v Mariboru v semenišču. K sv. obhajilu prihajamo lepo po redu: prvo nedeljo možje in fantje iz apostolstva, drugo žene, tretjo dekleta, četrto šolarji. Treba je še povedati, da smo imeli sv. misijon od 24. februarja pa do 5. marca. Uspel je prav dobro. Tako

živimo dokaj srečno v tej mali župniji, kljub gospodarski neurejenosti, ki se čuti po vsem svetu, saj naše duše ne poznajo krize. Za to srečo se pač moramo zahvaliti najprej Bogu, potem pa našemu blagemu gosp. župniku, ki mu naj Bog obilo poplača ves trud in vso vnemo. — Hvaležen faran.

Kostrivnica. Zvonovi so nam 7. marca milo-otožno oznanjali, da se je preselila v boljšo domovino vzorna in priljubljena članica Mar. družbe: Marija Strašek. Božja ljubezen je bilo vodilo njenega življenja. Prepevati slavo sv. Evharistiji, za Zveličarja trpeti — v tem se je dobra rajnica izživljala. V mučeniški boleznini je čutila predvsem to boleost, da ni mogla v bližino Jezusa, pred tabernakelj. Naj uživa večno plačilo v nebeški Marijini družbi!

Sv. Jurij ob Taboru. Dne 10. marca je naša dekliška Marijina družba izgubila tovariško Marijo Turnšek. Duhovni voditelj je v prelepem pogrebnem govoru opisal njeno vzorno življenje in srečno smrt. Pokojna je bila skrbna prednica dekl. Marijine družbe 7 let. Bila je dolgo časa tudi cerkvena pevka. Odlikovala se je kot govornica pri shodih. Pogumno je nosila zastavo Brezmadežne; kakor Orleanska devica je vodila dekliško četo. Z veliko ljubeznijo je pristopala k mizi Gospodovi, dokler je mogla, saj jo je 8 let mučila tihotapska bolezen sušica. Dve leti je prav hudo trpela, a je bila vdana in pripravljena za pot v večnost. Ker je tako junaško prenašala trpljenje, je lahko osrečila marsikatero dušo med pogani. Ob grobu so ji zapele v slovo družbenice iz obeh družb: žene in dekleta.

RAZNO

Slovenski trapisti v Afriki

V Afriko, pa ne med zamorce, ampak med Arabce se je podalo nekoliko patrov in bratov iz samostana oo. trapistov v Rajhenburgu, da tam ustanovijo novo naselbino svojega reda. Odšli so v sredo, 7. marca. Gamljivo je bilo slovo, ker bržkone ne bodo več videli svoje slovenske domovine. Za začetek so šli trije patri in dva brata; pozneje pa, če bo naselbina uspevala, se bo moralo število seveda pomnožiti. Naselijo se v alžirski nadškofiji, v gorovju Atlas, 75 km od Alžira, na 1100 m visoki planoti. Čudovito je, kako želijo misijonski škofje imeti v svojih škofijah bogogledne redove, ki bi delo misijonarjev podpirali z molitvijo, s spokornim življenjem, z dobrotinstvo in z zgledom krščanskega življenja. Ko je lani rajhenburški g. opat šel pogledat v Alžir, je ondotni nadškof dejal svojim duhovnikom, zbranim pri duhovnih vajah: »Le eno željo še imam: dobiti trapiste v svojo škofijo, potem pa rad umrjem.« Njegov сосед,

škof konstantinski, pa je bil kar nekako nejevoljen, češ: »Jaz pa že tako dolgo prosim zanje, a jih ne morem dobiti!« V tistih krajih imajo namreč trapiste v najboljšem spominu. Blizu Alžira je bil velikanski samostan tega reda z več ko 200 menihi. Z nepopisnimi žrtvami in neverjetnim trudom so obsežno pokrajino spremenili iz mrtve puščave v pravi paradiz. L. 1903., ko je francoska vlada redovnike pregnala, je pa bil samostan prodan. Obče znan je tudi afriški puščavnik in učenjak svetovnega slovesa o. Karel Foucoud, ki je po svoji spreobrnitvi vstopil v red trapistov ter je v srcu ostal trapist do smrti l. 1916, ko so ga Arabci ubili. Zdaj pa je božja previdnost prišla po menihe tega reda v Jugoslavijo, da jih zopet povede v Afriko. Prosimo Boga, da bi njihovo delovanje bogato blagoslovilo!

Te dni se je naselilo v Sahari, 300 km od Orana, tudi pet duhovnikov redovne družbe (bratovščine malih bratov). Ustanovili bodo novo naselbino ter vplivali na domačine zlasti z apostolstvom molitve in lepega zgleda.

Med najlepša in najmikavnejša božja pota spada brez dvoma »Maria-Einsideln« v Švici. Leži v romantični pokrajini v primerni višini. Krasno svetišče je znano po vsem kulturnem svetu. Že zadnjič smo naznanili, da bo za časa letošnjega 1000 letnega jubileja kot zaključna prireditev v tem mikavnem mestecu IV. mednarodni kongres Kristusova Kralja in sicer v dneh od 23. do 26. avgusta. Ti kongresi hočejo katoličane vsega sveta združevati in mobilizirati za boj proti naraščajoči brezvernosti in brezbožnosti, ter utrjevati kraljestvo Kristusovo na zemlji. V pripravljalnem odboru so zastopniki raznih držav. Predsedstvo pa je prevzel ondotni opat Ignacij Staub.

»**Varstvo**« se imenuje dobrodelno društvo v Ljubljani, Tyrševa c. 17. Če kdo išče vajenca za obrt in trgovino, če bi kdo sprejel siroto v oskrbo ali za svojega, če kdo nudi kako službeno mesto, ali potrebuje v podobnih okoliščinah nasveta in pomoči, naj sporoči po dopisnici zgoraj omenjenemu društvu.

DUHOVNE VAJE

Duhovne vaje za fante in može v Sodražici je vodil stolni dekan dr. Fr. Kimovec iz Ljubljane od večera 21. do nedelje 25. februarja s tolikim božjim blagoslovom in uspehom, kakršnega ni nikdo pričakoval. Njegova iz doživljanja v današnje življenje segajoča izvajanja so zajela in razgibala do dna duše kakih 350 udeležencev. Večnolepi vzori žive vere so gotovo v mnogih srcih ostali v nezbrisnem spominu. Gospodu voditelju smo hvaležni tudi zato, ker nam je z njemu lastno duhovitostjo vpeljal ljudsko petje. Takega

petja, kakor se je koncem duhovnih vaj razlegalo v naši cerkvi, doslej še nismo slišali. Zato pa tudi pri vsaki priliki sedaj ponavljamo one pesmi, saj nam budijo spomin na srečo življenja po veri. Želja faranov je, zopet kmalu videti gosp. kanonika, ki naj mu vso vsmemo in ljubezen Bog plača! Zelimo, naj bi se take duhovne vaje vsako leto priredile. Vendar bi pa tudi meseca maja bilo jako ustrezno, ako bi dekleta in žene bile deležne duhovnih vaj.

Duhovne vaje za dekleta bodo v Mali Loki še od 5. maja do 9. maja. Marijin mesec vas vabi, da se iznova utrdite v ljubezni do svoje nebeške Matere in do njenega božjega Sina. V poletnih mesecih letos ne bo duhovnih vaj, pač pa se bodo na jesen zopet pričele. Dnevi bodo pravočasno javljeni v »Bogoljubu«. Priglasite naslavljajte na: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, pošta Domžale.**

NAŠE SLIKE

Proglasitve Ludovike Marijak za svetnico se je udeležila tudi skupina slovenskih romarjev. Razumljivo, da je bilo med njimi več slovenskih usmiljenk, saj je sv. Ludovika soustanoviteljica usmiljenih sester. Tudi čudežno ozdravljena s. Veronika Hočevar je bila 11. marca v cerkvi sv. Petra, ko je namestnik Kristusov pred ogromno množico katoličanov vsega sveta nezmotljivo odločil, da sv. Ludoviko častimo kot svetnico in jo na pomoč kličemo. Pri tej priliki je visela blizu oltarja, pod katerim je pokopan sv. Peter, velika slika, ki predstavlja čudežno ozdravljenje s. Veronike. (Sliko vidite na str. 106.) Kakor smo že poročali, se je nenadno ozdravljenje izvršilo med blagoslovom z Najsvetejšim. In prav ta trenutek nam slika predstavlja; seveda osebe na sliki pač niso povzete po naravi, ker je slikar ves prizor napravil po opisu. — Usmiljene sestre, ki so bile v Rimu, je sprejel sv. oče v posebni avdienci; prav tako tudi druge romarje, ki so prihiteli k rimskim slovesnostim.

Slika Marije Pomočnice, ki jo je napravil Fortunat Wergant 1760, se nahaja v uršulinskem samostanu v Škofji Loki. Jezušček se ljubeznivo privija k Mariji in s kazalcem kaže na Marijo, češ, priporočajte se njej. Leva Marijina roka je slabo obnovljena.

Naslovna slika predstavlja Marijo, Mater usmiljenja. Kip je izdelal o. Bernard Richomme, trapist v samostanu Grande Trappe Soligny-la-Trappe (Orne). Vidi se, da more take umetnine delati le umetnik, ki ima sam otroško ljubezen do Matere božje. Za verske umetnine ni namreč dosti talent in spretna roka, marveč je prav tako potrebna duša, ki

globoko živi božje življenje. Isti pater je napravil tudi kip sv. Terezije Deteta Jezusa, ki je postavljen pred karmeličansko cerkveno v Lisieux-u. Romarji se ga gotovo še spominjajo.

V zadnji (aprilski) številki Bogoljuba je nekatere motila slika sv. Jožefa. Pišejo, da je bil sv. Jožef mlad in podobno. Seveda je bil mlad; v tem smo si vsi edini. Z leti se je pa gotovo postaral, kakor vsak drug človek. Sicer pa priznamo, da je bila slika sv. Jožefa malo nenavadna; navadno stoji pod sliko zapisano, kdo jo je naredil. Pri tej je pomotoma izostalo, da je to kitajsko delo. S tem, mislim, vsi drugi odgovori lahko odpadejo. (Op. uredn.)

OPAZOVANJA

Besede — v dejanja! (Iz vrst naših kongreganistov.) Gospod Jezus je posvaril svoje učence, ker so odganjali matere, ki so prinesle svoje otroke, da bi jih Jezus blagoslovil: »Pustite otročičem, naj prihajajo k meni in ne branite jim, zakaj takih je nebeško kraljestvo.« Ali naj bomo mi gluhi za vabilo božjega Učenika?! Ali ne bomo dobili od časa do časa primerne trenutka, da pohitimo pred tabernakelj! Ali ne čutimo dolžnosti, da priganjamo mladino k najboljšemu Mladinoljubu! Kako lahko je šolskim otrokom, da pred poukom ali po pouku, da na prost dan napravijo obisk pri božjem Prijatelju v tabernaklju. Saj je Jezus vsem — vse. Eni pridemo k Zdravniku, eni k svojemu Očetu, eni k Prijatelju, drugi k Tolažniku, ženinu čistih duš. Vsi mo povabljeni: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi...!« Potrebna je tiha ura, da bi bili bolj Bogu vdani, da bi se bolj vneli ljubezni do Njega, da bi zajemali moč in pomoč, saj »brez mene ne morete nič storiti«, je zatržil Jezus sam.

Brez Jezusa — ne morete, ve matere in vi očetje, otrok prav vzgojiti. Pošljite jih k Jezusu, da jih blagoslovi in reši nevarnosti. Drugače jih bo svet zategnil v svoj vrtinec; stregli bodo samo ničemurnosti, poznali ne bodo ne pokorščine ne spoštovanja do staršev. Starši naj predvsem skrbne, da bodo otroci ljubili Jezusa, potem se jim ni bati, da bi ne bili ubogljivi.

Če se bomo vsi približevali Jezusu, bo tudi nam, kakor nekoč poslušalcem, govoril: »Množica se mi smili!« Ne bo dopustil, da bi še naprej bedo in stisko trpeli.

Čudno je, koliko izgovorov je takoj pri roki, kadar smo povabljeni, da bi Jezusa v cerkveni samoti obiskali posebno ob nenavadni uri. Vprašam: Kaj pa ona množica 5000 mož in mladeničev, ki so sledili Jezusu v puščavo in kar tri dni vztrajali pri njem!? Gotovo niso bili brez dela in zaposlenja, pa so vse popustili in šli za Jezusom.

Starši! Vodite otroke k Jezusu! Pojdite pa tudi sami z njimi pred tabernakelj, pa ne bo treba tožiti, da otroci ne znajo ubogati! Nikodem.

Ne morejo naravno razložiti. Sledeče vrstice smo sprejeli v »Bogoljub« kot kronisti. List »Stampa« je objavil od msgr. Umberto Rossi, škofa v Asti podpisano razsodbo duhovnega sodišča o dveh čudovitih dogodkih na podobi Križanega, ki se nahaja v bolnišnici oo. Jožefincev v Asti pri Milanu. Lani dne 11. avgusta in 27. septembra se je zgodilo tole: Iz strani podobe Jezusove na križu je kapljala sveža kri. Kapljice so prestregli s pavolo in dali v preiskavo zdravnikom, ki so izjavili, da je čista človeška kri. Razsodba duhovnega sodišča, podpisana od škofa, pravi:

1. Dogodek je resničen in se ne more tajiti. Potrjen je od tako verodostojnih prič, da se jim mora verjeti. 2. Kemična analiza je dognala, da je kri, ki je pritekla iz desne rane na podobi, prava človeška kri. 3. Možnost prevare, potvore, hlinjenja in mistifikacije je z ozirom na vse okolnosti in na izjave zanesljivih in neoporečnih prič — izključena. 4. Dogodek je izreden in ga človeška modrost z lastnimi močmi ne more razložiti. Ko se je prvič 11. avgusta pripetil in povzročil poizvedovanje, se je ponovil 27. septembra. Mogli so poklicati tri duhovnike in hišnega ravnatelja, ki so čudež krvi preiskali. Kanonik Barosso je mogel brž z aparatom posneti sliko. Še danes je videti na rani strjeno kri.

V mestu Asti se ljudstvo zgrinja okrog križa, ki ga je škof v slovesni procesiji prenesel v stolno cerkev. Veliki romarski vlaki prihajajo iz vse zgornje Italije v mesto. — Radioskopska preiskava zdravnika dr. Pechia, ki je preiskal podobo, izključuje vsako prevaro. Ves dogodek so kot očividci s prisego in soglasno izpričali: 4 lajki, 7 duhovnikov, 6 redovnic.

ODGOVORI.

A. T. Koliko naj bodo stare deklince, da se smejo sprejeti v deklinško Marijino družbo?

V pravilih za deklinške M. dr. stoji tale stavek: »Članice morejo postati dekleta od 14. do 25. leta (pri prvem sprejemu do 30. leta).« Tega se držimo; bo najbolje.

DOBRE KNJIGE

Marijina božja pota v Evropi. Šmarnice. Že v zadnji številki smo na kratko priporočili nove Šmarnice, ki jih je kot nadaljevanje lanske prve knjige z istim naslovom napisal znani naš potopisec, duhovni svetnik in župnik Jos. Lavtižar. Druga knjiga, ki je nedavno izšla in se dobi v Jugosl. knjigarni in pri pisatelju, vsebuje 31 opisov božjepotnih cerkv. Med njimi so n. pr. tudi: Bazilika Lurške M. v Rajhenburgu, Marije Pom. na Rakovniku pri Lj., Dóbrova, Zalostna gora (Mokronog in Preserje), Crngrob, Ljubno, Sveta gora, Nova štifca, Tri fare, Stopno, Ruše, Svete gore i. dr.

Pisatelj je jako spretno uvrstil pred zgodovinske podatke za vsak dan tudi kratko premišljevanje, primerno Marijinemu mesecu in češčenju Matere božje. — Škoda, da je prva knjiga pošla! »Majnik poje«. Štiri Marijine pesmi za mešani zbor z orglami. Založil dr. Fr. Ks. Lukman, Založila družba sv. Mohorja v Celju. Cena za člane 9 Din.

Šmarnice župnika Andreja Pirca. Obravnavajo važna verska in vzgojna vprašanja: o liturgiji, Marijinih organizacijah, Cerkvi, župnijskem življenju, avtoriteti, apostolstvu itd. Naročajo se pri Mohorjevi družbi in stanejo vezane z rdečo ob-

rezo za člane 20 Din (za nečlane 28 Din); z zlato obrezo 30 Din (za nečlane 40 Din).

V oceno poslane novosti: Ivan Bučer: **Čez steno.** Mohorjeve knjižnice 63 zvezek.

Užitkarji. Kmečka žaloigra v 3 dejanjih. II. natis izšel v Mohorjevi knjižnici. Spisal dr. Remec Alojzij, odvetnik v Ptujju. Cena udom 6 Din; vezano 12 Din.

(Nekatere dopise smo morali odložiti za prih. številko. — Op. ur.)

Odpustki za mesec maj 1934.

1. Torek. Sv. Filip in Jakob. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Najdenje Sv. Križa. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Petek, prvi v mesecu. Pričetek pobožnosti na čast presv. Srcu Jezusovemu danes ali preteklo nedeljo. Glej spodaj »Mesečne pobožnosti«. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa, kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu svetega Očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

5. Sobota, prva v mesecu. Sv. Pij. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnj. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega.

8. Torek. Prikazanje sv. Mihaela. P. o. udom br. za duše v vicah.

10. Četrtek. Vnebohod Gospodov. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkv; glej opombo v seznamu odpustkov za april; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratov. cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

11. Petek. Pričetek devetdnevne pred Binkošti. Kdor opravlja pred Binkošti ali v osmini praznika devetdnevno na čast Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji.

13. Nedelja. Sv. Peter Regalat. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj »Mesečne pobožnosti«. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

17. Četrtek. Sv. Paškal. P. o. istim kakor 13. dan.

18. Petek. Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor 13. dan.

19. Sobota. Sv. Ivo. P. o. istim kakor 13. dan.

20. Binkoštna nedelja. Sv. Bernardin. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. Sv. Duha danes ali pa v osmini, če obiščejo bratovsko ali župno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor prvi dan; f) dvakrat istim kakor 13. dan. Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevne na čast Sv. Duhu glej 11. dan maja.

24. Četrtek. Marija Pomočnica. P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Presv. Trojica. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) tretjerednikom; istim v. o.

29. Torek. Sv. Magdalena Paciška. P. o. udom škapulirske br. karmelske M. b., če obiščejo redovno ali župno cerkev.

30. Sreda. Sv. Ferdinand. P. o. istim kakor 13. dan.

31. Četrtek. Sv. Rešnje Telo. Naša ljuba Gospa presvetege Srca. Sv. Petronila. 200 dni odpustka vsem, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom br. sv. Rešnjega Telesa danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) udom br. za uboge duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. — Dalje p. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca danes ali v osmini v bratovski cerkvi; b) istim kakor 13. dan.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu p. o. — 2. Kdor gre pa po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k sv. obhajilu in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 29. aprila; prvi izmed petkov je 4. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. zakramente in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa kdo katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimernejše je s pobožnostjo začeti 13. maja. Sv. obhajilo se sme prejeti že v soboto; drugo se opravi v nedeljo. — Glede spovedi pri 2. in 3. pobožnosti velja tole: kdor sv. obhajilo prejema skoraj vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadovoljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.

Molitev za vse potrebna. Dunajski kardinal Innitzer je rekel: »Molitev je edina zanesljiva moč tudi v državnem obratu.« Da se je revolucija v Avstriji februarja tako hitro končala, je brezdvomno treba pripisovati tudi molitvi. Ko je bil kancelar Dollfuss lansko jesen v Celovcu, je povabil na razgovor tudi duhovščino. Med drugim jih je prosil, naj molijo zanj in za njegovo vlado. Znano je, da je bil lani na Dollfussa izvršen napad z orožjem. Atentator je dvakrat ustrelil nanj iz daljave 30 cm. Po prvem strelu se je kancelar kakor po nagonu zasukal. Prvi izstrel se je odbil na nekem trdem predmetu, tako da sploh ni prodril v prsi; drugi ga je samo na roki lahko ranil. Dollfuss je imenoval ta strel »Tausendguldenschuss«, ker ni poškodoval nobene žile, kite, živca ali kosti. Brezdvomno se v Avstriji za kancelarja mnogo moli. Molitev je torej povsod tudi za javne zadeve potrebna.

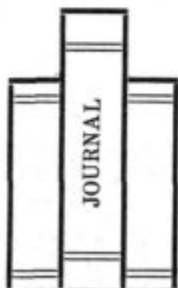
Staršem

priporočamo za družinske člane, ki so bledih lic, slabih živcev, brez teka, »Energín« za pokrepitev krvi, živcev in teka. Odraslim 3 liker. čašice, otrokom 3 male žličke »Energína«.

»Energín« se dobiva v lekarnah. Pol litra stane 35 Din.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

ZAHVALE IN PROŠNJE

G. M. se zahv. Mariji, pribež. grešnikov, in častivr. škofu Slomšku za izprošene milosti. — B. Ž. se zahv. sv. Antonu, bl. Devici Mariji za večkratno pomoč v dušnih in telesnih stiskah. — M. A. objavlja zahvalo, da je bila uslišana na priprošeno sv. Terezije D. J., sv. don Boska in Marije Pom. — N. N. (Amerika) se zahvaljuje Brezmadežni, presv. Srcu J. in M. ter sv. Mali Cvetki za ozdravljenje hčerke, ki je bila zelo bolna. — R. P. se zahv. škofu Slomšku za uslišano prošnjo. — Juraj Domitrovič se zahvaljuje služabnici božji Marjetki Sinclair, da mu je po opravljeni 9 dnevni izprošila nameščenje, ko je bil 2 leti brez posla. — M. V. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu za uslišane prošnje. — Družina Šarkanj (Bratonci) se zahv. sv. Jožefu in S. Florimundi Križa J. za hitro ozdravljenje otročiča. — M. družbenka se zahv. Mariji Pom. in sv. Janezu d. Bosku za zdravje po opravljeni 9 dnevni.

B. Ž. prosi pomoči pri Mariji in škofu Slomšku v važni zadevi. — M. V. se priporoča za molitev v težki zadevi. — A. Z. se priporoča presv. Trojici, Mariji Pom. na Brezjah in sveti Mali Cvetki za življenje po božji volji. — I. K. se priporoča škofu Slomšku za ozdravljenje.

Za birmo

nudimo našim gospodinjam in dekletom veliko izbiro blaga po skrajno znižanih cenah, n. pr.

Za damske plašče in kostume:

razni špricani blagovi, širina 130 cm od . . . . . Din 30—80
fini volneni gladki v temnih in srednje svetlih barvah od . . . . . Din 60—120

Za damske in otroške obleke:

volneno blago, 70 cm široko, v vseh modnih gladkih in kariranih barvah od . . . . . Din 25—30
polvolneni in cvrnatni blagovi perilni od . . . . . Din 16—24
bombažasti krepki, deleni, ceferji in ripsi od . . . . . Din 10—16
kambriki, domače blago . . . . . Din 7'50, najfineji inozemski . . . . . Din 10'—
pralna svila gladka in vzorčasta od . . . . . Din 12—16
krepčevini v vseh modnih barvah od . . . . . Din 34—48

Dalje nudimo kontenino rujavo od 5'50, belo od 6'50, sifon od 8'—, oksford za srajce od 6'50, za rjuhe od 15'—, za kapne od 26'—, za madrace od 24'— naprej, dežnike od 45'—, dalje vse vrste nogavic, kravati, volnene jopice, potrebščine za krojače in življe. V posebnem oddelku nudimo tudi veliko izbiro izgotovljenih otroških in damskih oblek, kril, bluz in pomladanskih plaščev po najnovejših fazonah. Kadar boste kupovali Vaše oblačilne potrebščine, obrnite se na obče znano trgovino

F. I. GORIČAR - pri Ivanki - LJUBLJANA
Sv. Petra c. 29. Naše geslo: Majhen zaslužek, a tem večji promet

Gospodinje! Kuharice!

Pazite, kaj kuhate svojim ljudem!
Za kavo uporabljajte le res dobro

»Adria«

**žitno
kavo!**

Kdo vse mora jemati

okusni *Energin*

za jačenje krvi, živcev in teka?

Otroci, ki obiskujejo šolo

Ako vzamejo redno vsak dan 2 mali žlički „ENERGINA“, ostanejo zdravi, močni in odporni proti vsem boleznim

Deklice med 10. in 17. letom

ker je to prehodna doba pri deklici, ki mora imeti močno, zdravo kri, močne živce, izvrsten tek. To daje „ENERGIN“

Dekletom

daje „ENERGIN“ zdravo kri, živce, tek

Mladim materam

daje „ENERGIN“ močno in redilno mleko

Vsi slabokrvni, blede

naj jemljejo „ENERGIN“, ker jim v krvi manjka železa

Vsi, ki nimajo teka

ker jim „ENERGIN“ ustvarja apetit

Starim osebam

„ENERGIN“ krepi kri, živce in tek
„ENERGIN“ jim krepi duha in telo

Navodilo, kako se jemlje „ENERGIN“ za jačenje krvi, živcev, teka.

Otroci od 4—15 let zjutraj, opoldne in zvečer 1 malo žličko.

Odrasli zjutraj, opoldne in zvečer po 1 likersko čašico

„ENERGIN“ se dobiva v lekarnah in drogerijah v steklenicah po pol litra za Din 35·

Kjer ga nimajo, naročite po povzetju 3 steklenice „ENERGINA“ za Din 110·, 6 steklenic za Din 220· in eno zastoj, 12 steklenic za Din 440· in dve zastoj.

**PRI REVMATIZMU,
PROTINU, BODLJAJIH,
IŠIASU, ZOBOBOLU,
GLAVOBOLU**

se priporoča masaža.

Za masažo je dobra

ALGA

„ALGA“ se dobiva v lekarnah, drogerijah in trgovinah!

Sport je zdrav, toda lahko se prehladite vsled majhne neprevidnosti, radi tega mislite takoj po prvih znakih na ASPIRIN tablete in na Bayerjev križ , ki jamči za njihovo pristnost.

V z., »JUGOSLAVA« k. d., Zagreb, Gajeva 32. Oglas je registr. pod S. br. 437 od 10. I. 1934.

Zavaruj

sebe in svoje imetje
pri
naši
slovenski

Vzajemni zavarovalnici

v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

Ali je Vaša hiša naročena

na edini slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo »Slovenca« v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal!

Ure, zlatina,
optični predmeti

J. VILHAR
URAR
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

Ali se hočete temeljito osvoboditi

protina in revmatizma?

Trganje in zbadanje v udih in sklepih, zatečeni udje, pohabljeni roke in noge, trganje in zbadanje po raznih delih telesa, da celo tudi slabe oči so pogosto posledica revmatizma in protina, ki se morajo odstraniti, ker sicer bolezen vedno bolj napreduje.

Nudim Vam zdravilno, mokračno kislino raztvorjajoče, izmenno snovi in izločevanje pospešujoče

domače zdravljenje s pitjem

ki se na umetni način popolnoma naravno sestavlja iz nekega dobrotvornega, zdravilnega vrečka, ki ga daje dobra mati narava za blagor bolujočega človeštva.

Pišite mi takoj in dobili boste popolnoma brezplačno poučno razpravo.

Zbiralno mesto za pošto:

August Märzke, Berlin-Teltow, Hermann Göring Allee 8, Abt. 305.

Kakor milijoni za pranje pripravljenih rok

Na milijone kisikovih mehurčkov – vsak zase Vaš pomočnik – se razvije med kuhanjem (vsaj 15 minut) v raztopini Schichtovega Radiona in poganja milno peno skozi tkanino. Tako operete perilo – ne da bi bilo treba Vašim rokam kaj delati – lepo in prizanesljivo, če redno uporabljate Schichtov Radion.

Schichtov

RADION

pere sam